

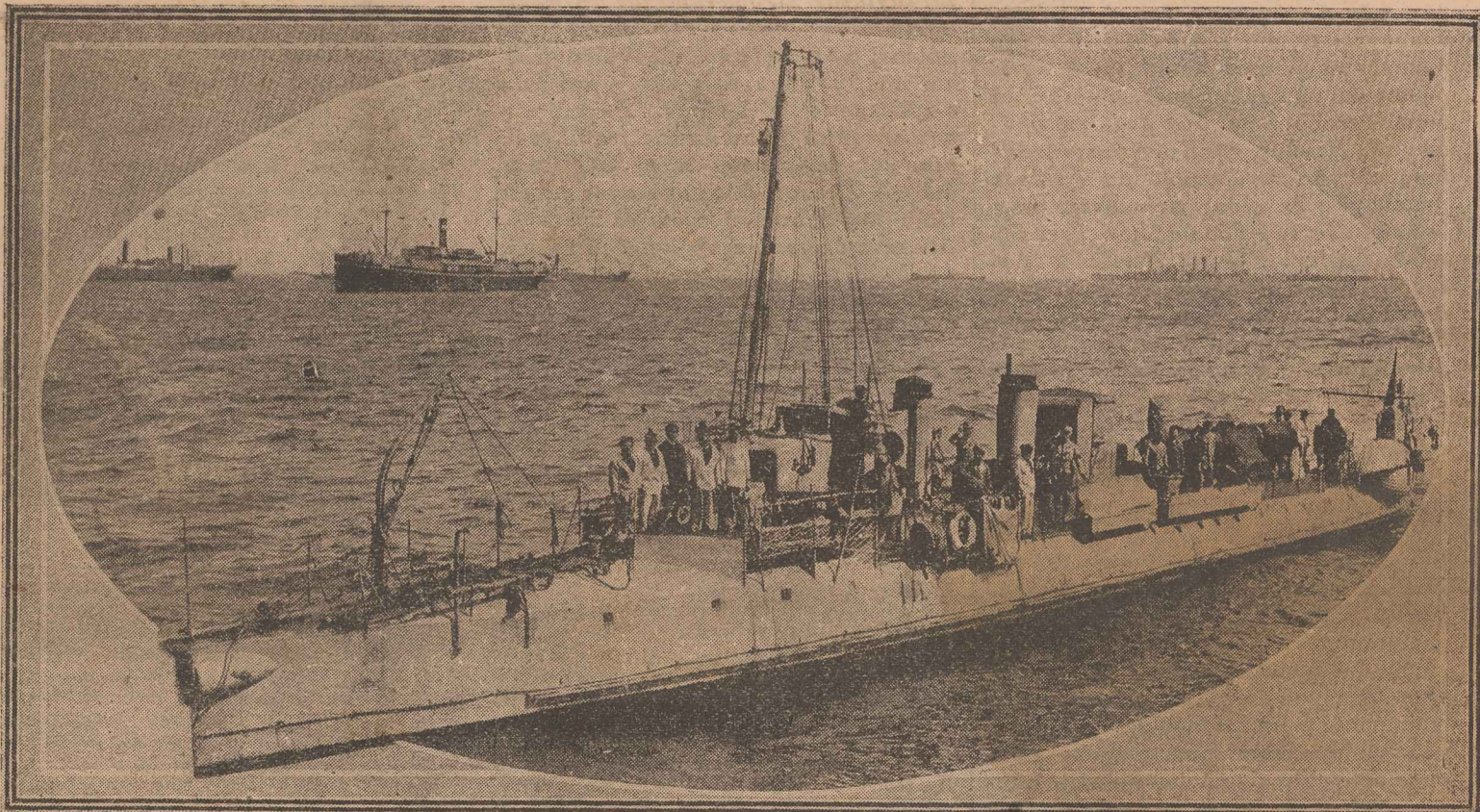
ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 8ον ΑΡ. 693
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ

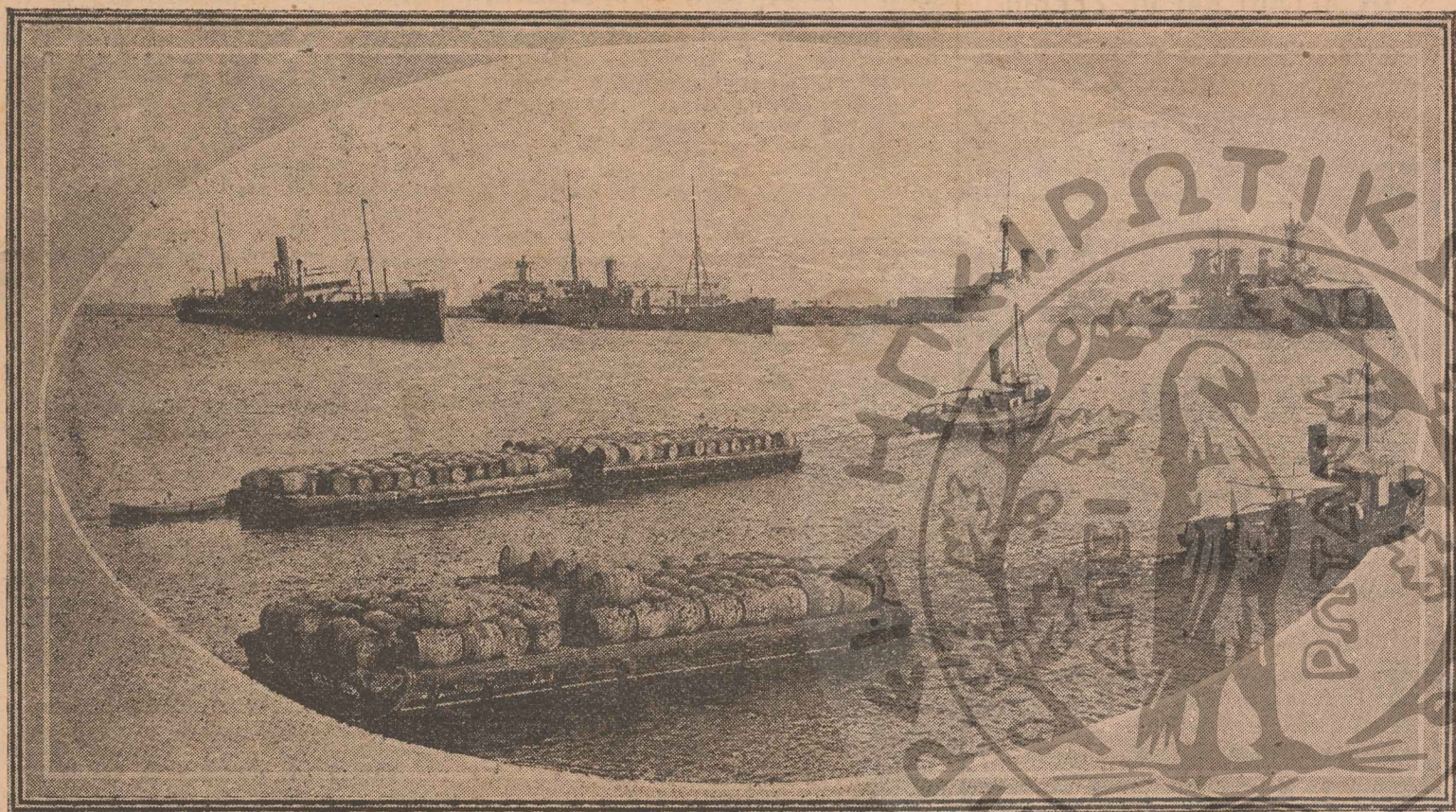
ΑΘΗΝΑΙ. - ΠΕΜΠΤΗ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 51

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Γαλλικόν άντιτορπιλικόν συνοδεύον όπλαταγωγά

Σχεδίαι δι' ών άποδιθάζονται έφοδιοπομπάι

Ἐπειδὴ λόγῳ τῆς ἐξωτερικῆς καταστάσεως καθίσταται ἀδύνατος ἡ προμήθεια ἄλλου χάριτος, προσδωρινῶς ἢ «Ἑλλάς» θὰ ἐκτυπῶνται ἐπὶ τοῦ χάριτος τούτου, τὸν ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἴχομεν ἀποθηκεύσῃ.

ΑΝΑΤΙΝΑΞΙΣ ΥΠΟΝΟΜΩΝ

ΕΜΦΛΕΚΤΑ ΕΜΠΥΡΕΙΑ

Διὰ τὴν ἀνατίναξιν μίᾳ ὑπόνομος ἢ ἑνὸς πρό-
χωμα ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει σήμερον εἰς τὰ
μέτωπα τῆς Εὐρωπαϊκῆς συναρᾶσεως, ἐκτός
τῶν διαφόρων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ὅσαι τοποθε-
τοῦνται κατωτέρω τοῦ προχώματος ἢ τῆς ὑπό-
νομος θέτουν τὰ λεγόμενα «ἐμφλεκτά ἐμπύ-
ρεια» τὰ ὅποια ἐγγράφονται ἀμέ-
σως τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ ηλεκτρικοῦ
ρεύματος. Φλεγό-
μενα δὲ βαθμη-
δὸν μεταδίδουν
τὸ πῦρ εἰς τὰς
ἄλλας κατασρε-
πτικὰς οὐσίας.

— Ἀπὸ τί ἀπο-
τελούνται

Ἐκαστὸν ἐμπύ-
ρριον ἀποτελεῖ-
ται 1) ἀπὸ τὴν
κυρίως βασίτη κα-
τασκευασμένην
ἀπὸ μίγματος θεοῦ
καὶ ὑέλίου, ἢ ἀπὸ
διάλυμα ἐλαστο-
κοῦ κόμματος ἐν-
τός τῆς ὁποίας
διέρχονται δύο
ρεῦμα τὰ γὰ γοί,
καλῶς ἀπομερο-
νομημένοι συναν-
τῶμενοι εἰς ἑλα-
σημα σπειροειδῆ
ἐκ λευκοχρῶστου,
2) ἀπὸ ἑν καρύ-
λιον πλήρες βρον-
τάδους ὑδρογόνου
καὶ 3) ἀπὸ
τοὺς δύο ρευμα-
ταγωγούς τοῦ ἀρ-
νητικοῦ καὶ θε-
τικοῦ ρεύματος.

— Πῶς ἐργάζον-
ται καὶ τοπο-
θετοῦνται

Ὅταν πρόκει-
ται νὰ ἀνατινα-
χθῇ ἡ σκαφεῖσα
ὑπόνομος τοποθετοῦν πρῶτον ὑπὸ τὴν ὑπό-
νομον τὰς διαφόρους ἄλλας κατασρεπτικὰς οὐ-
σίας κατωτέρω ἐξάγοντες τὸ καρύδιον ἐκ τοῦ ἐμπύ-
ρριου καὶ ἀλείφοντες τὸ σπειροειδὲς ἑλάσμα τοῦ
τοῦ λευκοχρῶστου μὲ βαμβάκοτυνίδα καὶ πλη-
ροῦντες τὸ καρύδιον μὲ βροντῶδη ὑδρογόνον
τὸ ἐφαρμόζοντες προσεκτικῶς ἐπὶ τοῦ ἐμπύρριου

ὥστε τὸ σπειροειδὲς ἑλάσμα νὰ εὐρίσκεται
ἐντός τοῦ καρύδιου καὶ νὰ ἐκτίθεται μὲ τὸν
βροντῶδη ὑδρογόνον. Ρεῦμα δὲ διερχόμενον
διὰ τῶν ἀγωγῶν θερμαίνει τὸ σπειροειδὲς ἑ-
λάσμα μέχρις οὗτοῦ ἢ ἐπ' αὐτοῦ εὐρισκόμενῃ
βαμβάκοτυνιδι ἀναφλέγεται μεταδίδουσα τὸ

ρεῦμα τὸ ἐλάχιστον δέκα βόλτ δηλαδὴ
πρὸς ἀνατίναξιν δέκα ὑπονόμων τοῦ ρεύματος
διερχομένου κυκλοματωσὶς ἀπαιτεῖται ρεῦμα
100 βόλτ τὸ ὅποιν διὰ τὴν παραχρῆν χρειαί-
ται δύναμις 75 ἡλεκτρικῶν στοιχείων γνωστοῦ
ὄντος ὅτι ἐκάστη στήλη παράγει ρεῦμα 1 1/2
βόλτ. Ἐπειδὴ δὲ

75 στοιχεῖα εἶνε
δύσκολον νὰ με-
ταφέρονται ἀπο-
φεύγωμεν τὸ νὰ
περάσωμεν κυ-
κλωμα τοῦ εἰδῶς
ἀλλὰ κατ' ἐν-
θεῖαν εἰς ἑκά-
στον ἐμπύρριον
καὶ τότε δύνα-
ται μόνον μὲ
δύναμιν 7 στοι-
χείων νὰ ἀναφλε-
γῇ τὸ ἐμπύρριον
διότι τὸ ρεῦμα
ἂν καὶ εἴη γὰ
ἐπενεργῆσιν ἐπὶ
10 ἐμπύρριον,
δὲν ἐξασθενῇ ὡς
μὴ διερχόμενον
ἐκ κυκλώματος.

Ἀπὸ τοποθε-
τηθῶν τὰ ἐμπύ-
ρρια διαβιβά-
ζονται πρῶτον τὸ
ἀρνητικὸν ρεῦ-
μα καὶ ὅταν
θέλωμεν νὰ ἀνα-
τινάξωμεν τὴν
ὑπόνομον διὰ
διακόπτου διαβι-
βάζομεν τὸ θε-
τικόν, γνωστοῦ
ὄντος ὅτι ἡ δύ-
ναμις τοῦ ἐνερ-
γούντος ἀρνητι-
κοῦ ρεύματος
τοῦ παραγομέ-
νου ἀπὸ τὴν γῆν
εἶνε δυνάμειος
μεγαλητέρας τῶν
60 βόλτ. Καὶ
ὅταν διαβιβάσω-
μεν πρῶτον τὸ

Ἐκρηξίς ὑπόνομου. — Φαίνεται τὸ ἐκ τῆς ἐκρήξεως μεγαλοπρεπὲς ἀνατίναγμα τοῦ
ἐδάφους, ὅτε χώματα, πέτρες, ἀνθρώποι καὶ ὅτι ἄλλο, φθάνει τινασόμενον πολ-
λάκις εἰς ὕψος 30 μέτρων.

πῦρ εἰς τὸν βροντῶδη ὑδρογόνον ὁ ὁποῖος ἀ-
ναφλέγεται ἀνάπτει τὰς ἄλλας οὐσίας αἱ ὁ-
ποῖαι καταστρέφονται τὸ πρόχωμα ἢ ὅτι ἄλλο.
Δυνάμειος δὲ διὰ μίᾳς νὰ ἀναφλέξωμεν πολ-
λὰς ὑπονόμους τοποθετούμεν τὰ ἐμπύρρια καὶ
μὴ διαβιβάζοντες τὸ ρεῦμα κυκλοματωσὶς
διότι διὰ τὴν ἀναφλέγῃ μίᾳ ὑπόνομος χρειά-
ται

θετικόν, μίᾳ μόνον κοινῇ ἀπομόνωσιν τοῦ
ρευματαγωγῶ τοῦ ἀρνητικοῦ πόλου δύνανται
διαβιβαζόμενοι ἀκουστικῶς τὸ ἀρνητικὸν ρεῦ-
ματος τῆς γῆς νὰ γείνη ἀκουστικῶς ἡ ἀνάφλε-
ξις καὶ νὰ συμβῇ δυστυχήματα εἰς τοὺς το-
ποθετοῦντας.
Καλῶμαι

Π. Γ. Δραγῶνας

ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Πολλά καὶ ἐνδιαφέροντα σχόλια ἐπικράτησε
μία ὁδηγία τοῦ Γάλλου ἀρχιστρατήγου Ζόφρ,
ἡ ὁποία ἂν καὶ ἦτο μυστικὸν ἐγγράφον, ἔδη-
μοσιεύθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, οἱ ὅποιοι ἤρξαν
ἀντίγραφον τῆς ἐπὶ πεσόντος ἀνωτέρου Γάλ-
λου ἀξιωματικοῦ.

Ἡ ὁδηγία αὐτὴ τοῦ Ζόφρ ἐκρήθη ὡς πολὺ
σπουδαία, αὐτὴ κατ' ἐξουσίαν, ἐπειδὴ ἀναφέρει,
ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γείνη γενικὴ ἐπίθεσις, τὸν ἀ-
ριθμὸν τῶν μεροχρῶν τοῦ Γαλλικοῦ στρα-
τοῦ κλπ.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἴσως σπου-
δαίστερος πρὸς τὴν ὑπάρξει καὶ τὴν δημο-
σίευσιν τοιαύτης μυστικῆς ὁδηγίας εἶνε καὶ ὁ
τρόπος τῆς δημοσίευσιν. Ὁ «ἐντοπὸς» δηλαδὴ
ὑπὸ τὸν ὅποιν ἐδημοσιεύθη.

Οἱ δημοσιεύσαντες αὐτὴν Γερμανοὶ δὲν ἀ-
ποκρίνουν ὅτι τὸ ἐπρόκειτο πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι
ἡ μεγάλη μάχη τῆς Καμπανίας κατὰ τὸν πα-
ρελθόντα Σεπτέμβριον ἀπετέλει τὴν πρό και-
ροῦ προαγγελισμένην γενικὴν ἐπίθεσιν τῶν
Γάλλων καὶ τῶν λοιπῶν συμπολεμιστῶν τῶν
εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον.

Ἡ σπουδαίότης τοῦ τρόπου τούτου τῆς δη-
μοσίευσιν, ὅστις ἀποβλέπει, ὅπως δὲν ἀπε-
κρίψαν οἱ Γερμανοὶ, εἰς τὸ νὰ πιστοποιηθῇ
ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γενικῆς ἐπίθεσεως, ἡ ὁ-
ποία ὅσον καὶ ἂν ἀπετέλεσεν ἀναμφισβήτητον
νίκην τῶν Γάλλων, δὲν ἐπέτυχον ὅμως τὸν
σκοπὸν τῆς εἶνε ἐκτός συζητήσεως. Αὐτὸ ὅμως

Χρειαίται πράγματι ἀμφιβολία, περὶ τοῦ
ἂν ἡ δημοσιευθεῖσα ὁδηγία τοῦ ἀρχιστρατήγου
Ζόφρ εἶνε γνήσια.

Σχετικῶς μὲ τὸ γνήσιον ἢ μὴ τοῦ ἐγγράφου
αὐτοῦ ἡμπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ καὶ δύο περι-
πτώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε λίαν πιθαναί.

Εἶτε νὰ διενεμήθῃ τοιαύτη ὁδηγία εἰς τοὺς
ἀνωτέρους Γάλλους ἀξιωματικούς, ἀλλὰ πρὸς
τὸν σκοπὸν παραπλανήσεως τοῦ ἐχθροῦ ἐν πε-
ρικτῶσει ἀποτυχίας τῆς ἐπιθέσεως, ἡ ὁποία ἐ-
γείνη. Νὰ πιστεῦσιν δηλαδὴ οἱ Γερμανοὶ ὅτι
οἱ ἐχθροὶ τῆς τοῦ δυτικοῦ μετώπου «εἶχαν βάλ-
ει τὰ δίκτυά των».

Ἄλλως ἂν δύναντο εἶνε ὅτι ἡ ὁδηγία ἀποτε-
λεῖ ἴσως τέχνησιν τῶν Γερμανῶν καὶ εἶνε
ψευδής. Μετὰ σκοπὸν τῶν Γερμανῶν νὰ πιστευ-
θῇ γενικῶς ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἦτο γενικὴ, ὅτι ἀ-
πέκρουσαν ὁποιοδήποτε τὴν γενικὴν ἐπίθεσιν
εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον.

Πιθανόν, ἐκτός τούτου, νὰ συμβαίῃ ἡ δυν-
τάρα αὐτὴ περιπτώσις, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν
νὰ παραπλανηθῇ μόνον οἱ εἰς τὸ δυτικὸν
μέτωπον ἀντιπάλους τὸν καὶ νὰ νομίσουν ὅτι
οἱ Γερμανοὶ ἐχόντες τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ἀπέ-
κρουσαν τὴν γενικὴν ἐπίθεσιν τῶν Γάλλων καὶ
λοιπῶν, δὲν φροντίζουν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὁ-

χυρῶσάν των, ὅσον θὰ ἐφρόντιζον ἂν ἐπὶ
στενοῦν ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἦτο σφοδρατὴ, ἀλλὰ
ὅχι ἡ ἀποφασιστικὴ, περὶ τῆς ὁποίας πρὸ και-
ροῦ ἔχουν ἀκουσθῇ πολλά καὶ σοβαρά λόγια.

Ἐγ γένει ὅμως ἡ δημοσίευσιν τοῦ ἐν λόγῳ
ἐγγράφου ἀπετέλεσε σπουδαῖον γεγονός τοῦ Εὐ-
ρωπαϊκοῦ πολέμου. Καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐ-
προξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν. Καθόσον μάλι-
στα ἡ δημοσίευσιν εἶνε δυνατόν νὰ δημιου-
ργήσῃ καὶ ἄλλας ὑπονοίας περὶ τὸν σκοπὸν τῆς.

Γῆς

ΤΙ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΟΥΝ
ΟΙ ΕΜΠΟΛΕΜΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ

Ὁ Γερμανικὸς στρατὸς καταναλίσκει ἑβδο-
μαδιαίως διὰ τροφὴν τὰ ἑξῆς ποσά :

27.800.000	κοιλὰ	ἄριου
7.278.000	»	κρέατος
54.600.000	»	πατάτας
912.000	»	ἀλάτος
912.000	»	καφέ
620.000	»	ζαχαρώς

Ἀναλόγως τῶν ἀριθμῶν διὰ τοὺς ἄλλους
ἐμπολέμους στρατοὺς καὶ ἐν ἀναλογία πρὸς
τὰς δυνάμεις τὸν ὑπολογίζεται ὅτι ἡ τροφο-
δοτῆσις τῶν ἐμπολέμων κρατῶν στοιχίζει
καθημερινῶς 92.750.000 εἰς τὰ ὅποια πρέπει
νὰ προστεθῶσιν καὶ τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς
(21.000.000) ἐν ὅλῳ 114.750.000.

Ἀθήναι

Μ. Βρανόπουλος

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

30

— Πρόσεξε. Δὲν πρέπει νὰ γείνης γὰ μᾶθῃ τί-
ποτε.

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μᾶθῃ; Εἰς τὸν φί-
λον μου θὰ τὴν παρουσιάσω ὡς ἐρωμένην μου.

— Θὰ τὴν παρουσιάσῃς μόνον, χωρὶς νὰ
νομίσῃς ἂν θὰ γείνη πράγματι τοιαύτη.

— Δὲν ἐφαγιάσθην ν' ἀσέβησω πρὸς τὴν
γυναῖκα τὴν ὁποία μοῦ ἐμπιστεύεται ὁ κύ-
ριός μου.

Ὁ βασιλεὺς ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ Κλεῖτος ἐ-
μείνε μόνος μετὰ τῆς Ξανθῆς.

— Πῶς πρέπει, δέσποινα, νὰ σὲ ἀποκαλῶ,
τῆς εἶπεν ἄμέσως. Πῶς εἶνε τ' ὄνομά σου;

— Δὲν σ' ἐνδιαφέρει, οὐτε δύναμι νὰ σοὺ
τὸ εἶπω.

«Φαίνεται ὀλίγον ἐξηγρωμένη» ἐπιθύρισε
καθ' ἑαυτὸν ὁ Κλεῖτος.

— Ἄν θέλῃς, δυνάμει νὰ προχωρήσωμεν,
τῆς εἶπε μετ' ὀλίγον. Τὸ βῆμα τοῦ κυρίου μου
δὲν ἀκούεται πλέον.

Ἡ Ξανθὴ τὸν ἠκολούθησε, μὴ ἔχουσα καμ-
μίαν ὁρεῖν ν' ἀνοίξῃ ὁμίλιον μετὰ τὸν ἡγετὴν
ἀφ' οὗτο προσηλωμένη εἰς τὰς ἰδικὰς τῆς
σκέψεις.

Ἄλλ' ὁ Κλεῖτος εἶχε κουρασθῇ νὰ σιωπῇ,
διότι ἐπερίμενε μόνος τοῦ ἐπὶ τοσαύτας ὥρας,
καὶ ἔλεγε, ἀντιθέτως, μεγάλην ὁρεῖν πρὸς
φθαρλίαν.

Ἄλλ' αἱ πρῶται ἐρωτήσεις τοῦ ἔμεναν
ἀνευ ἀπαντήσεως καὶ ἐπετάχυνε τὸν δρόμον
του, διὰ νὰ φθάσῃ μίαν ὥραν ἐνωρίτερον.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐφθάσαν ἐνὸς
μικροῦ οἴκου, ὁ ὁποῖος ἦτο κλειστός καὶ
βυθισμένος εἰς τὸ σκότος.

Ὁ Κλεῖτος ἐκρούσε τὴν θύραν καὶ ἐπερίμε-
νε ἀπάντησιν.

Ἡ θύρα ἠνοιχθὲ μετὰ δισταγμοῦ καὶ μίᾳ
κεφαλῇ ἀνδρὸς ἐνεφανίσθη.

Εἶμαι ἐγὼ ὁ Κλεῖτος, εἶπεν ὁ βασιλικὸς
θεράπων, ἀντιληφθεὶς ὅτι δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν
ὁ φίλος του.

— Σὲ ξεδίωξαν ἀπὸ τ' ἀνάκτορα;

— Μὴ τὸ ἐπαυλῆς, ἀπήντησεν ἐκείνος.

Ἦλθα γὰρ σοὺ ζητήσω φιλοξενίαν διὰ μίαν
νύκτα, ἐπειδὴ μοῦ ἐνεψε μία περιπέτεια.

— Ἐν γὰρ σοὺ, πιστεύω, εἶπεν ὁ φίλος του
παράκλησιν τὴν πεπλοφόρον γυναῖκα.

— Τοῦτο θὰ τὸ μάθῃς τὴν πρωτὴν.

— Ὅχι, εἶπε ὁ Κλεῖτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐ-
παινεῖ τὸν ὄνιον πρὶν ἢ τὸν δοκιμάσῃ.

— Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ φρόνησις.

— Θὰ μοῦ τὴν ἀποσπάσῃς; ἠρώτησε γελῶν
ὁ Κλεῖτος.

— ...Τοῦλάχιστον θὰ τὴν κίμω νὰ ὁμιλήσῃ.
Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Ξανθὴν, ἠρώτησεν :

— Ὅραία μοῦ κυρία, διὰ ν' ἀποδείξῃς εἰς
τὸν ἐραστὴν σου ὅτι εἶμι ἐστὶν κτήνος, ὅπως
σὲ νομίζει, εἰπέ μοῦ τὸ ὄνομά σου.

Ἐκείνη δὲν ἀπάντησεν, ἀλλὰ μὲ μίαν κίνη-
σιν εἰδείσεν ὅτι δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἐνοχλοῦν.

— Ἄ, τοῦτο εἶνε ἀναπόφευκτον! ἀνεκράσεν
ὁ Κλεῖτος. Μετὰ ἐξέλεξιν ὡς ἐν ἡλίδι. Κατε-
φύγατε εἰς τὸν οἶκόν μου, μὴ διστάζετε τὸν
ὕπνον, μ' ἀνησυχήσατε καὶ μόνον ποῦ δὲν ἐξη-
γήσατε γὰρ φύγον ἐγώ, νὰ διασκεδάσω εἰς
τὴν προκυμαία, διὰ νὰ σὰς ἀφίσω μόνους γὰρ
χορτάσῃ τὸν ἐραστὴν σας.

Ὁ Κλεῖτος ἐγέλασε, διότι ἡ θέσις τοῦ φί-
λου τοῦ ἡρώτου πραγματικῶς γὰ γίνετο γελοία.

— Ἐμμέρος, κυρία, ἐπαύλαθεν ὁ Κλεῖτος, ἀ-
φαιρέσας τὸν πέπλον σου, διότι δὲν εἶνε φυσί-
κον νὰ δέχομαι ἐνός τοῦ κοιτῶτός μου ἀ-
γνώστους ἐπισκέπτας.

— Χάρη, τὴν δυσαρσεῖς.

Ἡ πεπλοφόρος Ξανθὴ ἐκοίτησεν εἰς τὸ

ἀκουσμα τοῦ τίτλου τούτου, ἀλλὰ δὲν εἶπε
λέξιν, ἐνῶ ὁ φίλος συνεπλήρωνε τὴν φράσιν
τού :

— ...Διὰ νὰ οἰκοδομήσω ἑνα ἰδιαιτερόν θά-
λαμον χάριν τῶν ἀπολαύσεών σου.

— Λοιπὸν θὰ μείνωμεν ἐδῶ ὅλοι μαζί; ἡ-
ρώτης στενοχωρούμενος ὁ Κλεῖτος.

— Καὶ θὰ διασκεδάσωμεν καλλίτερα. Διὰ
μίαν γυναῖκα εἶνε προτιμώτερον δύο ἀνδρες
τοῦ ἐνός.

— Ταλαίπωρε, μὴ ὁμιλῇς τοιουτοτρόπως,
διότι ἡ κόρη αὐτῆς...

— Κόρη; ... ἐπιθυμῶσιν εἰρωνικῶς ὁ ἄλλος.

— ...Εἶνε ἡ προσφιλέστατη μου ἐρωμένη.

— Ὡς συμφορά! ἐξέλεξεν τὸν οἶκόν μου ὡς
φωλεὰν ἐρωτικὴν! Ἄ, μὰ τὴν Ἀφροδίτην,
Κλεῖτε, εἶσαι ἀσυγχρόνητος. Ἐγὼ σὲ ἐδέχθην
εἰς τοιαύτην ὥραν μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ δοκιμά-
σωμεν μαζί τὸν ὄνιον πρὶν ἢ τὸν δοκιμάσῃς.

— Μὴ προχωρήσῃς, διότι μετὰ δυσαρσεῖς.
Ἡ δέσποινα εἶναι ἡ ἐρωμένη μου καὶ ἴσως
θὰ εἶνε σῶμα ἢ σὺν γόος μου.

— Ὑποπετινόμενος ὅτι μ' ἀπατάς.

— Διὰ τί;

— Διὰ νὰ μὴ ζητήσω μερίδιον ἀπὸ τὸν ἐ-
ραστὴν σου.

— Καὶ ἂν ἐξήγεις, δὲν θὰ τὸ ἐλάμβανες, ἀ-
γαπητὴ μου Χάρη.

— Τοῦτο δὲν ἐξαράται ἀπὸ σέ, ἀλλ' ἀπὸ
τὴν ἰδίαν. Ἀλλὰ, δι' ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, τί
σιωπῇ εἶναι αὕτη; ἠρώτησεν ὁ Χάρης προσ-
βλέπων τὴν γυναῖκα.

Ἐκείνη, κεκαλυμμένη μετὰ τὸν πέπλον τῆς, δὲν
ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν,
διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἠγαστοῦτο γὰρ τῆς
ἀπευθυνόμενης ἐρωτήσεως.

— Εἶνε βωβὴ ἡ ἐρωμένη σου; εἶπεν πάλιν
ὁ Χάρης.

— Τὸν θησαυρόν, ποῦ κρύπτεται εἰς τὰ χεῖλῃ
τῆς, δὲν τὸν ἔχει βεβαίαν προσημασμένον διὰ τὰ
ὠτά σου.

— Θὰ ἀπεχρῶμαι, ἂν ἐγνώριζα ὅτι εἶνε καλ-
λίτερα τὰ ὠτά σου. Ἀλλὰ, ἐν πάσῃ περιπτώ-
σει βλέπω ὅτι ἡ ἀγαπητὴ σου εἶνε πληντικὴ
πολύ ὡς ἐρωμένη.

— Διὰ τοὺς ἔξους ἴσως.

— Πολὺ καλά! θέλει μόνον πρὸς σέ νὰ ὁμι-
λῇ, ἀλλ' ἐπιβάλλει τὴν ἀφροσύνην τῆς ἐπιβόλη
νὰ μὴ μὴν σιωπῇ τὴν ἐνδοκίμω ἐκείνην, ὁ ὁ-
ποῖος ἐθυσίαν τὸν ὄνιον καὶ τὴν ἡσυχίαν
τοῦ διὰ νὰ τῆς παράσῃ ἄσπλον.

— Τὸ ἔδωκες εἰς ἐμέ, ἀπήντησεν ὁ Κλεῖτος,
καὶ ὅχι εἰς τὴν φίλην μου...

— Ὅχι, εἶπεν αὐτὴ τὴν νύκτα τοῦ χολοῦ
Ἡρακλείου, εἶπεν...

— Θὰ μοῦ τὴν ἀποσπάσῃς; ἠρώτησε γελῶν
ὁ Κλεῖτος.

— ...Τοῦλάχιστον θὰ τὴν κίμω νὰ ὁμιλήσῃ.
Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Ξανθὴν, ἠρώτησεν :

— Ὅραία μοῦ κυρία, διὰ ν' ἀποδείξῃς εἰς
τὸν ἐραστὴν σου ὅτι εἶμι ἐστὶν κτήνος, ὅπως
σὲ νομίζει, εἰπέ μοῦ τὸ ὄνομά σου.

Ἐκείνη δὲν ἀπάντησεν, ἀλλὰ μὲ μίαν κίνη-
σιν εἰδείσεν ὅτι δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἐνοχλοῦν.

— Ἄ, τοῦτο εἶνε ἀναπόφευκτον! ἀνεκράσεν
ὁ Κλεῖτος. Μετὰ ἐξέλεξιν ὡς ἐν ἡλίδι. Κατε-
φύγατε εἰς τὸν οἶκόν μου, μὴ διστάζετε τὸν
ὕπνον, μ' ἀνησυχήσατε καὶ μόνον ποῦ δὲν ἐξη-
γήσατε γὰρ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ιστορία του Πυροβόλου

Η πρώτη εμφάνισή του.—Είς τούς πολέμους.—Τροποποιήσεις και πρόδοι.—Οι νεώτεροι πόλεμοι.—Μεσαιών.—Τό πεδινόν πυροβόλον

Οι άρχαιοι είχαν διάφορους πολεμικά μηχανάς εφευρέσει, δι' όν εξετόξευον βέλη και λίθους. Τοιαύτη μηχανή ήτο και ο καταπέλτης, εν χρήσει κατά τούς Μεσαιωνικούς αιώνας. Πρώτος δόλον κατόπιν της εφευρέσεως της πυρίτιδος τώ 1330 ο Γερμανός μοναχός Σβρότε, επετύχε μικρόν πυροβόλον. Άλλά ή εφευρέσις της πυρίτιδος δεν άντικατέστησε τούς χρόνους εκείνους τας άνωτέρω βλητικάς μηχανάς. Πρώτη χρήσις του πυροβόλου έγινετο υπό τών Γερμανών κατά την πολιορκίαν της Άβιδάλης εν Γαλλία. Αναφέρεται δε ότι και οι Άλγερίνοι της Άλγεσίας μετεγειοθήσαν όσάκις τούς είδος τιν πυροβόλον εν Τσιπιά τώ 1343. Έπίσης κατά τινες ιστορικούς ο Έδουάρδος της Άγγλίας έκαμε χρήσιν τεσσάρων πυροβόλων κατά την έκπολιορκήσιν του Καλαί τώ 1347. Έπίσης οι Βενετοί κατά της Γενούσης τώ 1377. Κατά τούς χρόνους τούτους εις πυροβολητής διόκει τὰ πυροβόλα μιάς μοίρας στρατού, ως και τας αποθήκας τών βλημάτων των, μόνοις δέ έτοιπούνται τὰ πυροβόλα και εξαγοινοβόλοι. Κατά δε την έκπολιορκήσιν του Χάρφλερ τώ 1415 ή διευθύσις του πυροβολικού έδόθη εις 75 άνδρας γυναικείους καλώς και είδικούς περί τὰ τοιαύτα.

Ως φαίνεται άνωτέρω τὸ πυροβόλον ήτο εν περιουσιμένη χρήσει, ήτοι μόνον δι' έκπολιορκήσεις φρουρίων κτλ. Κατά δε τούς Χρονικούς πολέμους τώ 1419—24 άφάνη τουτο έπί τετρασφύρου άμάξης. Μικρού πυροβόλου έγινετο χρήσις κατά τώ 1460 πρὸς εκδίωξιν του πλήθους εκ τών δόδων του Λογδίνου, βρώσεως δέ πυροβόλου πρὸς κατεδάφιον τών τειχών.

Τὸ πυροβόλον κατά πρώτον άπέδειξε περιττόνως την άξίαν του κατά την άλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως τώ 1453, καθ' ήν οι Τούρκοι έκαμον χρήσιν μεγάλης δυνάμεως πυροβολικού. Ο τύπος ούτος διετηρήθη μέχρι του 18ου αιώνος. Οι τύποι ούτοι χρησιμοποιούντο πρὸς άλωσιν φρουρίων, ήσαν δέ αποτελεσματικώτατοι. Ο χυραί έπαύεις βαρώνων κατεστράφησαν, ούαι δέ εις τὸν αντίπαλον όστις έστρεφετο πυροβολικού.

Τὸ πυροβόλον έδρασε σπουδαίως κατά τούς Γαλλικούς πολέμους εις την Ραβένναν λ. χ. τώ 1512 εις Μαρίγκαν τώ 1515, ως και κατά τούς πολέμους τούς διεξαχθέντας υπό του Καρόλου του 8ου του Δουδουβίκου του ΙΒ' και Φραγκίσκου Α' της Γαλλίας. Τὸ πυροβόλον έχασε την μοναδικήν ήξιαν του όταν έτελειοποιήσαν τὰ τυφέκια. Οι Τούρκοι μεταχειρίσθησαν κατά τὸ 1453 πρὸς κατεδάφιον τών τειχών της Κωνσταντινουπόλεως πυροβόλον όριον βλήμα 600 λιτῶν. Χρήσις πυροβόλων έγινετο και κατά τὸν Άγγλικόν εμφύλιον πόλεμον. Ο Κρόμγουελ έκαμε κατά τὸν φρουρίον μεγίστην χρήσιν βομβῶν και ενώ μέχρι τούδε τὰ πυροβόλα έστινόντο έμπροσθεν τών φρουρίων ούτως τὰ έστησαν όπισθεν. Την μέθοδον ταυτην έφηρμοσε και ο Δουδουβίκος ΙΔ'. Κατά τούς χρόνους δέ του Τερέντου χρησιμοποιούντο πλείστα βαρέα πυροβόλα. Ο Μάλπουρι έλεγε 9 πυροβόλα ανά χιλίους άνδρας. Οταν κατά τὸ 1700 ξεφραγίσθη τὸ δόρυ

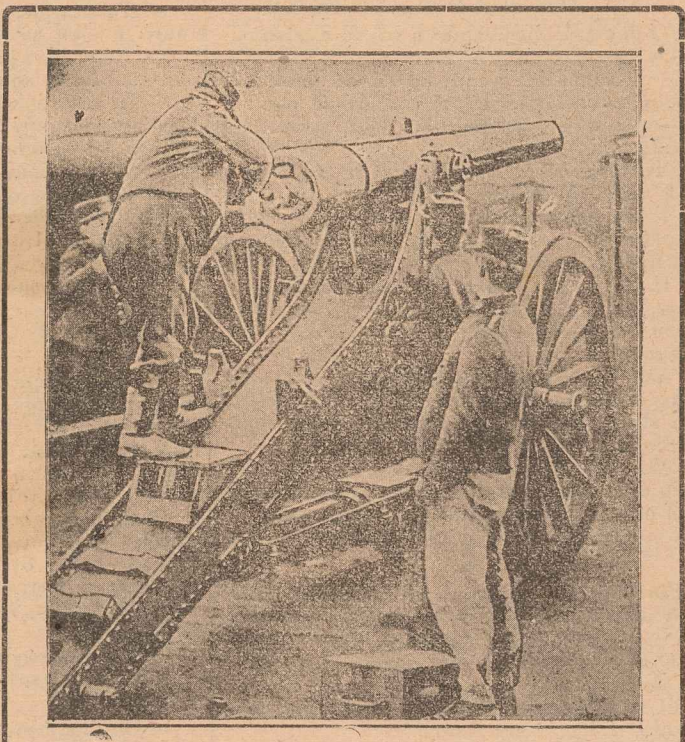
όλοσχερῶς τότε πλέον τὸ πυροβολικόν ήτο ο κριτής τών μαχών. Τὸ πεδινόν πυροβολικόν χρησιμοποιοιετο μόνον κατά τὸν πόλεμον. Ίππικόν πυροβολικόν εισήχθη κατά τώ 1793 τὸ έπομενον δέ έτος σώματα πυροβολικού συγκροτήσθησαν σκηνάς, όταν οι έπιστρατοι μέσα εις τὸν στρατόνα ή τὸ αντίσκημόν των γράφουν ή έπειδή εινε άγράμματοι ύπαγορεύουν εις έγράμματον συνάδελφόν των γὰ γράφην την έπιστολήν των.

Καθὼς και όταν οι έπιστρατοι λαμβάνουν ή αναγιγνώσκουν τας έπιστολάς που τούς στέλλουν οι συγγενείς και φίλοι από τούς όποιους άπεμακρύνθησαν χάριν της Πατρίδος.

Σπανίως πράγματι ή ιδέα του ταχυδρομείου λαμβάνει τόσον σοφράν, τόσον άγλαν σχεδόν όλην, όπως εις την στρατιωτικήν ζωήν.

Οχι μόνον εν καιρῷ έπιστρατεύσεως ή πολέμου τὸ ταχυδρομειον περιβάλλεται από έξαιρετικήν άγάπην και περίπου λατρείαν, αλλά και εν ώρα ειρήνης.

Έξυπηρετεί άλλως τε τόσα πολλά πράγματα τὸ ταχυδρομειον εις την ζωήν του στρατιώτου εν γένει, όστε πάσα ύπερβολή αισθημάτων ύπέρ αὐτοῦ δικαιολογείται πλήρως.

Μέγα τηλεβόλον, εκ τών τελειοποιηθέντων εσχάτως και χρησιμοποιούμενων κατά τὸν Ενωπαϊκόν πόλεμον. Παρίσταται την στιγμήν της σκοπεύσεως επί του πεδίου μιάς τών προσάτων μαχών.

τὸ πυροβόλον έτελειοποιήθη άκόμη, έλεγε δέ ο Ναπολέων ο Α' ότι έκείνος θα κερδίση την ήμέραν όστις φέρη πολύ πυροβολικόν άγνοστον εις τούς έχθρούς. Μετά ταῦτα τελειοποιείται περισσότερον. Η περίοδος 1815—70 καθήρεσε την χρήσιν του πυροβόλου ένεναν της εφευρέσεως του ραβδότου όπλου, όταν τὰ όπλα ήσαν βαρέα. Κατόπιν έπεδόθησαν εις την τελειοποίησιν του πυροβόλου εις τὸ νὰ βάλλη όσον τὸ δυνατόν μακρότερον. Η δύναμις του δέ εις τούτο εξητάται. Τούτου ένεκεν ήναγκάσθησαν νὰ ποιήσουν την κήλην του όπλου μεγαλειότεραν. Τὸ σχήμα του έτελειοποιήθη κατά πολλὴν άλλα ή άρχική μορφή του παραμείνει. Έκτοτε εισήχθησαν και τὰ Σρά-πνελ. Σήμερον δέ ή τελειοποίησις των έφθασε τὸ κατακόρυφον, βλέπομεν δέ την τρομεράν δράσιν τών γεγραμμένων τών 42, όσάκις κατά τὰ Γαλλικά τών 75 τὸ όποιον έπιφέρουσι ο-λεθρον κατά τας εφόδους διά πυκνών πυρών.

Θεσσαλονίκη Κυριακή Α. Τρανιανίτης

Ταχυδρομειον

των έπιστρατών

Ζωηροτάτην και χαρακτηριστικήν εικόνα, μίαν από τας πολλὰς της έπιστρατεύσεως, παρουσιάζει τὸ Ταχυδρομειον τών Άθηνών κατά τας ώρας που πηγαίνουν οι έπιστρατοι εκεί διά νὰ γράφουν ή νὰ παραδώσουν τας έπιστολάς των.

Η μετά τών συγγενών και φίλων των όμως άλληλογραφία τών έπιστρατών παρουσιάζει και πλείεστας άλλας όσαύτως όραίας και χαρακτηριστικάς σκηνάς, όταν οι έπιστρατοι μέσα εις τὸν στρατόνα ή τὸ αντίσκημόν των γράφουν ή έπειδή εινε άγράμματοι ύπαγορεύουν εις έγράμματον συνάδελφόν των γὰ γράφην την έπιστολήν των.

Καθὼς και όταν οι έπιστρατοι λαμβάνουν ή αναγιγνώσκουν τας έπιστολάς που τούς στέλλουν οι συγγενείς και φίλοι από τούς όποιους άπεμακρύνθησαν χάριν της Πατρίδος.

Σπανίως πράγματι ή ιδέα του ταχυδρομείου λαμβάνει τόσον σοφράν, τόσον άγλαν σχεδόν όλην, όπως εις την στρατιωτικήν ζωήν.

Οχι μόνον εν καιρῷ έπιστρατεύσεως ή πολέμου τὸ ταχυδρομειον περιβάλλεται από έξαιρετικήν άγάπην και περίπου λατρείαν, αλλά και εν ώρα ειρήνης.

Έξυπηρετεί άλλως τε τόσα πολλά πράγματα τὸ ταχυδρομειον εις την ζωήν του στρατιώτου εν γένει, όστε πάσα ύπερβολή αισθημάτων ύπέρ αὐτοῦ δικαιολογείται πλήρως.

Η ιστορία άλλως τε του Ταχυδρομείου μὰς λέγει ότι τὸ ταχυδρομειον εφευρέθη και ήχτισε νὰ τίθεται εις ένεργειαν άρ' ότου οι άνθρωποι ήρχισαν νὰ έχωνται εις έριδας ή πολέμους μεταξύ των, καθ' όμάς, ή κατά έ-θνη και κράτη βαθυδύν.

Οι ταχυδρομοί δέ, άναλόγως της άποστάσεως και τών διαφόρων περιστάσεων υπό τας όποιας ελργάζοντο ήσαν ή εινε πέποι, έφιπποι, όπλοισ ή όπλισμένοι.

Γενικώς όμως ή ιδέα του ταχυδρομείου εινε ιδέα πολεμική. Άποτελεί μέρος τών πολεμικών επιχειρήσεων. Τὸ τελευταίον δέ τούτο εινε φανερόν εις όλους, αν ληφθῶν ύπ' όψει τὰ διά της μεθόδου του ταχυδρομίου διανεργούμενα στρατηγήματα τών άρχόντων εις τούς πολέμους, πρὸς παραπλήρησιν ή προσέκκυσιν του έχθρού.

Διά τὸ ταχυδρομειον κανείς ποτε δεν είχε μικράν αντίληψιν. Τόσον μεγάλην και ύψηλην ιδέαν αντιπροσώπευε αὐτό.

Απ' έναντίας πλείστοι μεγάλοι άνδρες έχαν έκφρασθῇ με ύπερόχον ένθουσιασμόν και βαθειάν συγκίνησιν περί του Ταχυδρομείου.

Ο Στέφαν, ύπουργός των Ταχυδρομείων εις την Γερμανίαν όρισε την έπιστολήν «κλειον κομίζον τὸ πνεῦμα εις τούς όικεανούς των άποστάσεων».

Πρὸ αὐτοῦ όμως ο Βολταίρος έφρόγει ότι : «Τὸ Ταχυδρομειον εινε ο δεσμός των πό-ποθέσεων. Εινε ή παρηγορία της ζωής».

Η Μαγνὸμ δέ Σεβινιέ έπίσης έθαιμαζε τὸ Ταχυδρομειον ως όφελειαν και εὐφρά επινόησιν.

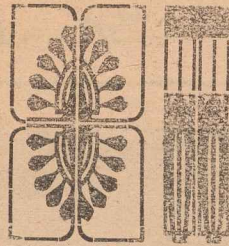
Εξ άλλου ο Μακίνλεϋ έθεώρησε τὸ Ταχυδρομειον ως πρόσδον του πολιτισμοῦ.

Είς την έλευτέραν Ελλάδα τὸ έπίσημον Ταχυδρομειον ήρχισε λειτουργούν διά του Διατάγματος τὸ όποίον εξέδωκε την 24 Σεπτεμβρίου 1828 ο Κυβερνήτης Καποδίστριας. Καθὼς δέ έλεγε τὸ Διάταγμα τούτο «διὰ την άναπόκρισιν μεταξύ της Κυβερνήσεως και της Έκτετατείας, έξ οὔ δύνανται νὰ άφελώνται και οι πολῖται και άλλοι όταν θέλουν, διά την μερικὴν των άλληλογραφίαν».

Υπήρξε δηλαδή εν από τὰ πρώτα και πολυμύκτερα δώρα της έλευθερίας. II. II.

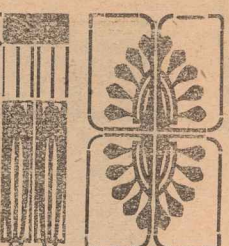
Την 8ην Νοεμβρίου θα άρχισή εις την «Ελλάδα» τὸ νέον Έλληνικόν μυθιστόρημα Σπυρ. Α. Ποταμιάνου

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ...

Μετά την πρώτην άναστάσιν.—Γλέντια και χαρές.—Βιολί, μανδολίνο, κλαρίνο, μπουζούκι...—Χορός και τραγούδι.—Καντάδα Κερκυραϊκή κάτω από τὸν πλάτανο.—Στὸ θέατρο.—Η Κα Νίκα ως «Γκόλφο».—Τὰ φδοικὰ καφενεία.—Τὸ καφέ-άμάν της οδού Άνεξαρτησίας.—Η κόκκινη χανοῦμσα.—Γεήγορα πριν έξθῃ ή 9 μ. μ.—Καφέ-σαντάν σάν τζαμί.—Μεσιέ, παρκέ παρτί; ;...

Γιάννινα.—Ο στρατός όλος που συνηθροίσθη στὰ Γιάννινα, ή που έπέφασεν από την θυλλική πόλιν από την ήμέραν που εκηρύχθη ή έπιστρατεύσις έως τώρα ήτο διαρκῶς άνάστατος, άήνητος, γεμάτος νευροκίτητα. Οι στρατιῶται, οι ύπαξιωματικοί, και οι αξιωματικοί άκόμη, όλοι, ήσαν άκόμη με την ταρχήν της ένκαταλείψεως της οικογενείας των, με τας σκέψεις έντιπώσεως της κινητοποίησεως, του κόπου, της ύγραιας, της ύπνρσεας, της άκαθαρσίας, της—παγνόν!—της ψήρας...

Μὰ τώρα κάποιος άρχίζουν ν' άλλάζουν τὰ πράγματα. Καί ή ψυχολογική κατάσταση των έπιστρατών άλλζει.

Τώρα πιά οι στρατευθέντες άρχίζουν νὰ συνηθίζουν την νέαν των κατάστασην. Άρχίζουν ψυχρῶς πιά νὰ ύπομένουν τὰ άπρόοπτα της έπιστρατεύσεως.

Κ' έτσι τώρα, μετά την πρώτην άναστάσιν, οι έπιστρατοι εύρισκουν κάποιαν γαλήνην.

Και άμέσως γίνονται σκέψεις περί γλέντιου, περί ξεδόματος. Τώρα λοιπόν όλος ο στρατός ο μαζεμένος στὰ Γιάννινα ζητεί νὰ διασκεδάσῃ.—Ζητεί νὰ σκοτώσῃ την πληξιν του διασκεδάσων και σκορπίσων τας σκέψεις και τας άγανιήσεις.

Και ή έκστρατεία των στρατευσμένων δεν σφραγίζεται ούτε κατά τών Βουλγάρων, ούτε κατά τών Γερμανών, άλλα πρὸς εὐρεσιν διασκεδάσεων!

Δημιουργούνται λοιπόν γλέντια άφθονα εκ του προχείρου και με μικρά ξεδοα. Γλέντια γιά νὰ ληρμονισή κανείς τὰ πάντα. Άλλά από τ' άλλο μέρος και οι άπολυμένοι όλοένα βοηθητικοί δημιουργούν άλλα γλέντια. Γλέντια άποχωρισμοῦ αὐτοῦ.

Κ' έτσι αὐτὲς τίς ήμέρες ή άτμόσφαιρα τών Ίωαννίνων εινε γεμάτη από φωνές γλεντιῶν, χαρᾶς, διασκεδάσεως, από φωνές τραγουδιῦ και από ήχους μουσικῶν όργάνων...

Στὰ έστιατόρια, στὰ μικρομαγείρικα, στὰ ταβερνεῖα, στὰ καφενεία, στὰ καφέ-σαντάν, παντοῦ όπου συγχάνουν έπιστρατοι, παντοῦ γλέντια. Κατά σύντημσιν δέ στὰ Γιάννινα εινε μαζεμένες χιλιάδες έπιστρατών Έπτανησίων. Καί έτσι ή μουσική κλίσις τών Κερκυραίων και τών Κεφαλλήνων κάθε βράδυ θαυματούργει. Γεμίζει από ήχους την σιωπηλήν πόλιν τών Θούλλων...

Μέσα σ' ένα καφενέιο, τὸ «Καφενέιο τών στρατιῶτων», όπου συγχάνουν άφθονα τὰ φαντάσματα της Έπτανησιν ένα μουσικό τριό από τρεῖς στρατιῶτες παίζοντας βιολί, μανδολίνο και κλαρίνο εσηματισθῇ στιγμιαίως. Κ' έτσι οι γλυκεῖς ήχοι του τριό αὐτοῦ εγείνουν την άτμόσφαιρα με ήχους, ενῶ τὰ τοιγάρα την εγείμουν από καπνούς... Καί σὲ λίγο μερικὸι άλλοι φαντάροι ένθουσιασθέντες έσκόπησαν ν' ήρχισαν ο χορός.Κ' έπὶ μὲν ριθμικά και παλληκαρισία ο έλληνικός χορός έτραβήξεν έμπρός. Καί έτελειόσε μόνον όταν τὸ βραδινόν «άποχωρητήριο» έσημανε.

Σ' άλλο μαγαζὶ παραπέρα, σὲ στεγνὸ του Άγίου Νικολάου, ένα μπουζούκι με μεράκι άνατολικόν έπαίξετο γλυκά-γλυκά και παθητικά. Κ' οι φαντάροι γύρω διεκοδίζον στους ήχους των, αδειάζοντας ποτηράκια με άδανάτο κοκκινέλι...

Μία όμως από καμμιὰ δεκαριά έπιστρατους Κερκυραίους έμαζεῦθησαν σ' ένα κύκλον κάτω από τὸν μεγάλον πλάτανον της άγορᾶς τών Ίωαννίνων, εκεί όπου επί Τουρκοκρατίας έμαζεόντο κατά τας έορτάς των οι Τούρκοι. Καί εκεί κάτω από τὸν πυκνόν φύλλωμα οι Κερκυραῖοι άρχισαν μιὰ καντάδα. Οι φωνές γρήγορα-γρήγορα εὐρέθησαν ν' έχωρισθῶσαν τὰ πόδια, τὰ σκεῖνα, τὰ μπάσα και οι «σουρτάνες», κι' άρχισε ή καντάδα μεγαλοπρεπέστατα.

Γύρω από την καντάδα όλοένα πλῆθος έπιστρατοι Κερκυραῖοι και Κεφαλλήνες και Θιακῶι—άλλοι μάχιμοι με τή σολή τους κι' άλλοι βοηθητικοί με τὰ πολιτικά τους—έμαζεόντο. Καί σὲ λίγο όλα γύρω από τὸν πλάτανο έψηξαν από στρατευσμένους και από Γιαννιώτες άκούοντας την καντάδα.

Μόνον ένας Άρβανίτης που έπούλουσε περιφρεσς άρβανίτικες πολυρρομες πίπες κάτω από τὸν ίδιο πλάτανον, μόνον αὐτός ούτε έ-πρόσχε καν την καντάδα... Τὸν έμελλε ;!... Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μία όμως από καμμιὰ δεκαριά έπιστρατους Κερκυραίους έμαζεῦθησαν σ' ένα κύκλον κάτω από τὸν μεγάλον πλάτανον της άγορᾶς τών Ίωαννίνων, εκεί όπου επί Τουρκοκρατίας έμαζεόντο κατά τας έορτάς των οι Τούρκοι. Καί εκεί κάτω από τὸν πυκνόν φύλλωμα οι Κερκυραῖοι άρχισαν μιὰ καντάδα. Οι φωνές γρήγορα-γρήγορα εὐρέθησαν ν' έχωρισθῶσαν τὰ πόδια, τὰ σκεῖνα, τὰ μπάσα και οι «σουρτάνες», κι' άρχισε ή καντάδα μεγαλοπρεπέστατα.

Γύρω από την καντάδα όλοένα πλῆθος έπιστρατοι Κερκυραῖοι και Κεφαλλήνες και Θιακῶι—άλλοι μάχιμοι με τή σολή τους κι' άλλοι βοηθητικοί με τὰ πολιτικά τους—έμαζεόντο. Καί σὲ λίγο όλα γύρω από τὸν πλάτανο έψηξαν από στρατευσμένους και από Γιαννιώτες άκούοντας την καντάδα.

Μόνον ένας Άρβανίτης που έπούλουσε περιφρεσς άρβανίτικες πολυρρομες πίπες κάτω από τὸν ίδιο πλάτανον, μόνον αὐτός ούτε έ-πρόσχε καν την καντάδα... Τὸν έμελλε ;!... Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Μακάριος λαός!

Χτυπάει τὰ πόδια της στὰ σανίδια του πάγκου.

Αὐτὰ τρίζουν.

Οἱ θεατοὶ ἀνακράζουν :

— Η χανοῦμσα ! τὸ χανοῦμα !

— Γεῖά σου κόκκινη χανοῦμα !

Καὶ τὰ ὄργανα ἀρχίζουν νὰ παίξουν. Κ' ἡ κόκκινη χανοῦμσα τραγουδάει ἕνα Τούρκικο ἠδονικότατο τραγούδι. Καὶ συγχρόνως χορεύει, τρέχει, σπαρατάρει... Νά ! χορεύει τὸν χορὸ τῆς κοιλίας...

Δὲν εἶναι ὁρθὸν νὰ σὰς παρουσιάσω ἀκατάλληλα θεάματα...

Μετά τὴν Τουρκίαν ὁμως τραγουδοῦν ἄλληλοδιαδόχως καὶ τρεῖς Ρωμιεῖς. Ἡ μιὰ λεπτὴ καὶ πρσινογυμνὴ, ἡ ἄλλη γοστή καὶ ἀσκογυμνὴ καὶ ἡ τρίτη νεοροῦσὴ καὶ μαυρογυμνὴ. Κ' οἱ τρεῖς σιμνὲς σχετικὰ μετὰ τὴν προκλητικὴν κόκκινη Τουρκίαν...

— Τὴν Τουρκίαν, ποῦνάχ τὴν Τουρκίαν θέλωμε ν' ἀκούσουμε ! ἀκούονται φωνές...

Ἡ Χανοῦμσα εἰνε τὸ «κλού» τοῦ καφέ-άμάν !

Τὸ γλέντι ἐξακολουθεῖ. Μὰ οἱ στρατιῶτες εἶναι πῶ ἀπληροῦν ! Ὁλόκληρὸν νὰ γλεντήσουν βισοῦκα-βισοῦκα. Λαίμαργον. Άλλὰ γιατί ;

— Πρωτὸν τὸ γιατί.

— Ἄμ' τίς 9 πάει πιά !

— Γιατί ;

— Γιατί θὰ πάμε νὰ κλεισθοῦμε. Τίς 9 τὸ βράδυ «ἀποχωρητήριο» πιά !

Κ' ἔτσι τίς 9 τὸ καφέ-άμάν μισοσβέννεται... Μὰ τὸ γλέντι ἐξακολουθεῖ μετὰ τὸν ῥέστον, μετὰ τὸν βοηθητικὸν καὶ μετὰ μερικὸν Τούρκων...

Στὸ καφέ-σαντάν δέ ; Ἀς τὸ ἰδοῦμε κι' αὐτό. Βρίσκεται σὲν κεντρικὸ δρόμῳ τῆς ἀγορᾶς. Εἶναι μιὰ μεγάλη σάλα σὲ ἀνοιγμένον ἑνὸς μεγάλου σπιτιοῦ μετὰ μεγάλα γυαλόφραχτα παραθύρα.

Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτὸ ξεπροβάλλει ἕνας μιναρές, ποῦ ξεπητῶνται ἀκριβῶς ἀπὸ πῆξιν του. Καὶ καθὼς τὸ σπῆτι αὐτὸ ἔχει ἕνα Ἀνατολικὸν στέδιον καὶ ἔχει καὶ τὸν μιναρὸν αὐτὸν μοιάζει μετὰ τζαμί. Καφέ-σαντάν σάν τζαμί ! Ἀληθινὰ περίεργο θέαμα.

Ἀνεβαίνουμε.

Στρατιῶτες λιγότεροι ἐδῶ. Ἀλλὰ καὶ κόσμος ἀραιότατος.

Κι' ὁμως ἡρόδαν νέες γυναῖκες, μὰς πληροφρεῖ ἕνα γκαρσόνι.

Τέσσαρες γυναῖκες βαμμένες καὶ προσποιημένες εἰς ὅλα τοιαῦτα καὶ σὲ πλημμελὴν Μασσὸν ὅλγα Ἑλληνο-Γαλλικὰ ἀνακατεμένα καὶ σκοτεινὰ...

Κριερότατο γλέντι...

Σὲ λίγο ἐπέρχεται ἡ 9 μ. μ.

Καὶ οἱ στρατιῶτες ἀρχίζουν νὰ φεύγουν. Οἱ τέσσαρες γυναῖκες ἀπεγνωσμένως πιά τρέχουν νὰ συγκατῶσιν τοὺς φεύγοντας παλάτας. Μόλις φεύγουν καὶ αὐτοὶ τὸ «μαγαζὶ» ἐρημοῦται. Πρέπει νὰ κρατηθοῦν μετὰ τὸν τρόπον...

Ἔτσι καὶ οἱ τέσσαρες ἀνοίγουν τὴν ἀγκυλιά τους καὶ τρέχουν πρὸς τὴν σάλαν φωνάζονσαι :

— Γιατί φεύγει, κύριος ;

— Σιμῶς, μεσιέ...

— Μεσιέ, περὶ παρτί ;...

Μὰ οἱ στρατιῶται ἐπὶ τὰς πόδας καὶ ἐξακολουθοῦν ἀπέδρα...

Καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς σάλας στέλλονται σὲς τέσσαρες γυναῖκες ἀποχωρεταίνον :

— Μὴν νοῦ, μὴν νοῦ !

— Τὸ «ἀποχωρητήριο»...εἰς ἀποχωρητηρίον !

Μόνα νότε, μόνον νότε !

Ἔτσι διασκεδάζουν οἱ έπιστρατοι στὰ Γιά-ννινα.

Φ. Γ.

Προσεχῶς εἰς τὴν «Ελλάδα»

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

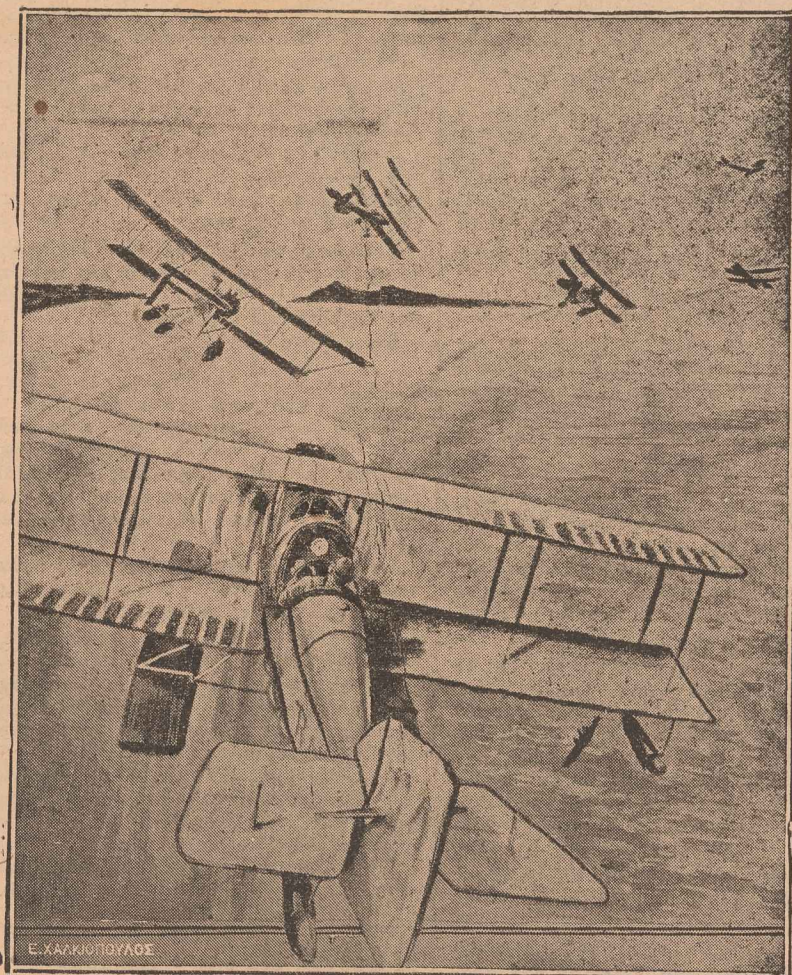
Νέον Έλληνικόν μυθιστόρημα

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑΝ

Ἀγγλικά μυδραλλιοβόλα κατὰ τῶν ἀεροπλάνων καὶ πηδαλιουμένων ἀεροστάτων ἐν ἐνεργείᾳ.

Ἀγγλογαλλικά ὑδροπλάνα κατοπτρεύοντα τὰς περὶ τὸ Δεδεαγάτς θάλασσας.—Ταῦτα προσέφεραν σπουδαιότητας ὑπηρεσίας κατὰ τὸν βομβαρδισμόν τῆς ἐν λόγῳ πόλεως.

Σερβίδες μεταφέρουσαι ἐφ' ἁμαξῶν τοὺς πρώτους Σέρβους τραυματίας

Αὐστριακὸν ἵππικὸν καθ' ἣν στιγμὴν διέρχεται τὸν ποταμὸν Δούναβιν πρὸς τὸ Σερβικὸν ἔδαφος.

Ἀπὸ τῆς μεταπροσεχοῦς Κυριακῆς εἰς τὴν «Ἑλλάδα»

Νέον Ἑλληνικὸν μυθεστὸρημα Σπουδ. Α. Ποταμιάνου

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

Αὐστριακὸν πυροβολικὸν ἔτοιμον ἀπέναντι τῶν Σερβικῶν β. πον.

Ο Βασιλεὺς τῆς Σερβίας Πέτρος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ εἰς Νύον.

Εἰς τὸν Καύκασον.—Ἐδελοῦνται Ἀρμένιοι εἰς τὸν Ρωσσικὸν στρατὸν.

5 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ίωάννης δὲν ἀντελαμβάνετο ἀκόμη εὐ-
καιῶς :

— Μὰ πῶς, τὴν ἡρώτισε· εἶσθε συνεγνω-
μένη με τοὺς Ἰταλοὺς αὐτοὺς διὰ τὰ ἐλευθε-
ρώματα ἔναν Γάλλων ; ἔναν ἑχθρὸν τῶν Ἰτα-
λῶν ; καὶ τώρα μάλιστα, εἰς τὸν πόλεμον αὐ-
τόν ;

— Ἐχθρὰ τῶν Ἰταλῶν δὲν εἶνε σήμερον ἡ
Γαλλία !

— Μὰ ἡ Τριπλὴ Συμμαχία !

— Μὰ δὲν ξέρεις λοιπὸν ; δὲν ἔμαθες πῶς
ἡ Ἰταλία δὲν ἠκολούθησε τοὺς βαρβάρους
Γερμανοὺς εἰς τὰ κατὰκτικὰ τῶν σχεδία ;

— Ὅστε δὲν ὑπόσταται πλέον Τριπλὴ Συμ-
μαχία ;

— Δὲν ὑφίσταται βεβαίως. Ἡ Ἰταλία εἶνε
λατινικὴ φυλὴ ὅπως καὶ ἡ Γαλλία· οὐκ οἱ
Γερμανοὶ ναὶ ναὶ εἶνε ἔξω· τοὺς ἐκάλεισαν εἰς
τὸ ναυαρχεῖον. Ἐμείναν ἐδῶ οἱ Ἰταλοὶ
ποῦ οὐκ ἠγνοῦσαν καλὰ ἀπὸ τὸ Ντουρνεῖ,
ὅπου εἰμεθα μὲν ἐπὶ δύο μῆνας σχεδὸν ! Δὲν
τὸ ἐνθυμήσατε ;

— Ὡ ! καὶ τὶ ὥραία ποῦ ἔπερασάμε· μοῦ
φαίνεται πραγματικῶς δύσκολον !

— Ἄς μὴ ἀγοραπορεύω λοιπὸν ὁ ἀδελφός
μου εἰς κλειδαμένον αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὴν
καμίναν του, ἀναγινώσκων τὸ βιβλίον, ποῦ
εἶνε κρεμασμένον εἰς τὸν λαμὸν αὐτοῦ. Σὲ λί-
γο, θὰ φύγῃ διὰ τὴν Ἑλβετικὴν ὁδὸν δια-
τάχθῃ ἡδῇ. Νὰ πάρτε αὐτὸ τὸ..... περιστρο-
φον..... καὶ πηγαίνετε νὰ τὸν συλλάβετε καὶ
νὰ τὸν δέσετε.....

— Ποιὸν ; τὸν ἀδελφόν σας ;

— Νὰ νὰ καὶ σιωπῇ, ὅσον μπορεῖτε !

— Μὰ τριγύρω μου, ὅλα εἶνε Γερμανικά
πῶς ;

— Ἀκούσατέ με· ἔχω διατάξει νὰ ἀποπλεύ-
σωμεν ἀμέσως, ὅλα συλλεφθῇ ὁ Παῦλος. Θὰ
γομίσουν ὅλοι πῶς φεύγοντες διὰ τὴν Ἑλγι-
ο-λάκην. Μία φορὰ ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα, θὰ ὑ-
ψώσωμεν Ἰταλικὴν σημαίαν· ἡ Ἰταλία εἶνε
οὐδέποτε ἀνέμου, καὶ οὐδέτερον κράτος δὲ μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ τὸ συλλάβῃ..... Ἐκεῖνο ποῦ σὰς
ἐλπίσεν μόνον νὰ προσέξῃτε νὰ μὴ τὸν.....
σκοτώσετε ! Πηγαίνετε γρήγορα. Οἱ ναῦται
μου σὰς περιμένουν.

✽

— Ὅπως εἶλε αἱ πράξεις ἐν τῷ βίῳ εἰς τὰς
ὁποίας ἐνπύχεται ἡ τολμή, τέσσερατι συνήθως
ἀπὸ ἐπιτυχίας, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ κατὰκτη-
σις τῆς ὥραίας θαλαμῆς, ἡ μάλιστα τοῦ βοη-
θητικοῦ ἐκείνου γεωμετρικῶν κατασκευῶν, δὲν
ἦρχον νὰ πραγματοποιηθῇ μετὰ τὸν ἀπαιτούμε-
νον κόπον.

Ο Φερδινάνδος Φὸν Μάτσελ συλλεφθεὶς
ἐνθ' εὐρίσκειτο ἀπορροφημένος εἰς τὴν μελέτην
τοῦ περιστασιοῦ αὐτοῦ ἐκείνου βιβλίου τοῦ Ἰω-
άννου Μείνερ, τοῦ πραγματευομένου τὴν ὑπο-
βρύχιον ἀμυνὰν τοῦ λιμένος τῆς Βρέστης, δὲν
ἀντέειπε τί πολὺ κατὰ τὸν Ἰωάννην δύο ναῦ-
ται Ἰταλοὶ τὸν ἔδεσαν ἀμέσως καὶ τὸν ἀφώ-
πλισαν δογγύσαντες αὐτὸν εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ
σκάφους. Καθ' ὅσον αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς
συλλήψεως τοῦ Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ δὲν ἐ-
πρόφερε λέξιν. Τὴν στιγμὴν μόνον ποῦ εἶδε
τὸν Ἰωάννην νὰ ὀρμῇ ἐναντίον του ἐξέφρασε
κάποιαν ἐκπληξιν, διότι τὸν ὑπέδετε, φαίνεται,
ἀσφαλὸς κλειδωμένον εἰς τὸν θαλαμῶνα ποῦ
τὸν εἶχε φυλάσσει, μὴ ὑποπεινόμενος ποσὸς
τὴν ἀκρίβειαν τῆς Φραντζέσκας. Ὅταν δὲ ὁ Ἰ-
ωάννης, διὰ τὰ τὸν καθήκοντά του, εἶπε :

Μὴ ἀνισχυρῆτε· δὲ ἐλευθερωθῆτε τα-
χέως καὶ θὰ διέλθῃτε μίαν ζωνὴν αἰμαλώτου,
ὅπως ἐνομιζετε διὰ τὰ διηρχόμενα καὶ ἐγὼ εἰς
τὰς χεῖρας σας.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε πάλιν, ἀρκεσθεῖς μόνον
νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν του, μετὰ τὸν ἐλπι-
στικὸν μετάνημα.

Τὸ πρῶτον μέλημα τοῦ Ἰωάννου ἦτο νὰ ἐ-
ξασφαλίσῃ τὸ βιβλίον τῆς μελέτης του τὸ ὁ-
ποῖον εὐτυχῶς δὲν εἶχε καθόλου καταστροφήν
εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κατασκευαστοῦ ἐκείνου. Κατό-
πιν, ἠσυχνότερα οἱ Ἰταλοὶ ναῦται, εὐτυχῶς
ποῦ ἀπέφευγον πλέον τοὺς Γερμανοὺς συναδελ-
φούς των, μετὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἐκαστοὺς ὡ-
σόν, ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου τοῦ ἀπώλουτο
τὰς διατάξεις τῶν Γάλλων ἀπελευθερω-
θέντος ἀξιωματικοῦ καὶ τῆς Φραντζέσκας !

Ὅλοταχὺς μετὰ τὴν Ἰταλικὴν τὴν σημαίαν
ἐπὶ τῆς πρύμνης του τὸ κομρὸν ἀντιπλοῖον
διασχίζει τὰ κύματα τῆς θαλάσσης τοῦ βορρᾶ

ἐνθ' ἡ ὥραία Φραντζέσκα ἐνθουσιασμένη δι-
επαγικτὴ τὴν ἀπολευθερώσαν ὁδὸν τῆς μέσας
εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀγαπημένου τῆς ἑραστοῦ,
τοῦ Ἰωάννου, συνομιλεῖ σιγὰ-σιγὰ καὶ τρυφε-
ρῶτα μαζὺ τὸν ἐπάγει εἰς τὴν γέφυραν τοῦ
πλοίου, προσπαθούσα πρὸ παντὸς νὰ ἐξηγήσῃ
εἰς τὸν ἑραστὴν τῆς τὸν τρόπον ὑπὸ τὸν ὁ-
ποῖον διετέλει ἐκ τῶν ἀπειλῶν τοῦ ἀδελφοῦ
τῆς προτρέποντος αὐτὴν νὰ χύσῃ τὸ ναυικτικὸν
ἐκ εἰς τὸ κρεστὶ ποῦ προσέφερεν εἰς τὸν Ἰω-
άννην διὰ τὰ τὸν ἀποκοιμήσει, καὶ τὸν πόνον
τὸν ὅποιον ἠσθάνθη ὅταν τὸν εἶδεν ἀναίσθη-
τον πλέον νὰ σωαῖνται ἐκεῖ εἰς τὴν πολυ-
θρόνῃ τοῦ ἐστιατορίου τοῦ πλοίου.

— Φραντζέσκα μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν ; τὴν ἡ-
ρώτα ἐκεῖνος λαμβάνων τὴν ὥραν τῆς κεφα-
λῆς διὰ τὰ τὴν καταφύγιον.

— Ἄν οὐκ ἀγαπᾷ !... τὸ πρῶτον μου μέ-
λημα ἦτο πῶς νὰ σ' ἐλευθερώσω. Μόλις εἶδα
ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο ἀπορροφημένος εἰς τὴν με-
λέτην τοῦ κρηπτογραφικῶν σου βιβλίου ἔτρε-
ξα, καὶ κατόρθωσα νὰ ξεκλειδώσω τὴν θύραν
τοῦ θαλαμῶνος σου, μετὰ ἑνὸς τὰ κλειδιά
τῶν ἄλλων θαλαμῶνων τοῦ πλοίου. Ὅταν εἰ-
σῆλθον ἐκεῖ, δὲν με ἀντελήφθη καθόλου. Σὲ
ἐφώνησα, σου ὁμίλησα δὲν ἤκουες· τὸ κεφάλι
σου μέσα στὰ χεῖρά σου, ἐκέκτετο, ποῖος
ἔξερε, τί ἐναντιόμην !

— Ὡ, ὅσον ἐνθυμώ-
μαι τὸ φοβερόν σου βλέμμα, ὅταν ἀπεφάσι-
σες ἐπὶ τέλους νὰ γυρίσεις νὰ με δῆς ! Μέσα
ἐκεῖ, ὑπῆρχεν ὅλη ἡ φρίκη τὴν ὁποίαν ἠσθάν-
θη ἡ ψυχὴ σου, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ εἰς ἐκείνην, ποῦ
οὐκ ἀπεκοιμήσας τόσον προδοτικὰ, ἐτόλμα νὰ
ἐλθῇ κοντά σου !

— Ὡ, Φραντζέσκα μου, δὲν εἶχα δικαίον ;

✽

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ φρουρὸς ναυτὴς ἐπὶ
τοῦ προμαυροῦ ἰστού εἰδοποίησεν :

— Ἐνα πλοῖον φαίνεται μπροστά, καὶ κα-
πνός...πολλὸς καπνός !

Ἡ θαλαμῆς ἐγκαταλείπεισάν τὴν Ἑλγι-
ο-λάκην, ἔτρεξε πάντοτε πρὸς δυσμὰς, ὀλοτα-
χῶς, προσπαθούσα νὰ διαφύγῃ τὴν θάλασσαν
τῆς δράσεως τῶν γεωμετρικῶν υποβρυχίων, τὰ
ὁποῖα, χάρις εἰς τὴν Ἰταλικὴν σημαίαν, εἶχον
διαφύγει ἴσως μέχρι τότε.

— Ὁ Ἀγγλικὸς στόλος ! φωνάζει ὁ σκοπός.
— Ἐπὶ τέλους ! ἀπάντησε περιχαρῶς ὁ Ἰωάννης.

Καὶ μετὰ τὴν ἀναστεναγμὸν στρέφον ἀγκα-
λιάζει τὴν Φραντζέσκαν καὶ τῆς λέγει :

— Οἱ σύμμαχοι, Φραντζέσκα, ἐσώθημεν !

— Ἀμέσως ὁ γάλλος ἀξιωματικὸς διατάσσει
τὴν ἀλλαγὴν τῆς σημαίας, ὑψὼν ἀντὶ τῆς Ἰ-
ταλικῆς σημαίας, μίαν γαλλικὴν εἰς τὴν πρύ-
μνην καὶ μίαν ἀγγλικὴν ἐπὶ τῆς πρύμνης, διὰ
νὰ γένουν ἀμέσως ὁρατοὶ ὑπὸ τοῦ στόλου.

Οἱ κολοσσοὶ τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου ἐφάνησαν
τώρα εὐκρινέστερον εἰς τὸν ὁρίζοντα μέσα εἰς
τὸν καπνόν. Ὁ Ἰωάννης στέλλει διὰ τῶν ση-
μάτων τοῦ διεθνέως κώδικος χαρετινοῦς εἰς
τὸν στόλον τὸν συμμαχικόν, καὶ ὁ ἀγγλικὸς
στόλος ἀπαντᾷ καὶ ἀπευθύνει διαφόρους ἐρω-
τήσεις. Συγχρόνως, φαίνεται ἀσποπώμενον δε-
ξιόθεν, ἑνα ἀγγλικὸν καταδρομικόν, πλέον ὀλο-
ταχῶς πρὸς τὴν θαλαμῆν.

Αὐτὰ ἐγένοντο ἐμπροσθεν. Ἄλλ', ἔφαρνε,
μέσα σ' ἐκείνην τὴν χαράν, ὁ φρουρὸς τοῦ πρυ-
μναίου ἰστού φωνάζει :

— Ἐνα υποβρύχιον ὅπισθεν ! πρὸς δυσμὰς !

(Ἀκούουσι)

✽

Στὸν ὁπουρὸ τῶν Στρατιωτικῶν
Στρατηγῶν ΓΙΑΝΝΑΚΙΤΣΑ

I

Στὰ τραγὰ φτερά τῆς Νίκης
καθισμένος ὁλοῦ χάρι
τὸ ἐμπρὸς δὲ διαλάσσης
οὐ στὸ κάθε παλληκάρη.

II

Θὰ τ' ἀκούσεις ἄν' τὸ Κώστα
τὸν Μεγάλον Στρατηλάτην
π' εἶχε τὴν τιμὴν τοῦ ἑφρος
καὶ τὴν Νίκην τοῦ γιὰ αὐτὸ.

III

Καὶ μετὰ τὸ ἐμπρὸς σὰν πρῶτα
ποῦ κρατεῖ ἡ Ἀγαθοῖα
θὰ τὰ λευτερόσῃ καὶ τῆς Φραντζέσκας !
Ὅλοταχὺς μετὰ τὴν Ἰταλικὴν τὴν σημαίαν
ἐπὶ τῆς πρύμνης του τὸ κομρὸν ἀντιπλοῖον
διασχίζει τὰ κύματα τῆς θαλάσσης τοῦ βορρᾶ

Θεσσαλονίκη Ἀσων. Δ. Πετροπουλάνης

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΜΑΣ

Ἐκδρομὴ τῆς 12ης

ὁμάδος εἰς Πύργον

τῆς Ἀμαλίας

Ἡ ὁμάδα ἐκδρομῆς ἐγένοντο
ὑπὸ τῆς 12ης ὁμάδος τοῦ
κ. Παπαδοπούλου τὴν πα-
ρελθούσαν Πέμπτην 8 τοῦ
Τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς ἐκε-
λούνητα ἦδη τὰ καθήκοντά
του πρὸς τὴν πατρίδα ἀ-
νεπλήρωτο ὁ ἀπαρχηγούμενος
κ. Ἀδ. Διαλησμάς. Ἐπί-
σης προικισμένος μετὰ πλεί-
στας προσωπικὰς ἀρετὰς.

Ἀναρχοφύλακτος ἔξ' Ἀ-
θηνῶν τὴν 2αν μ. μ. ὡραν
ἐφθασαν εἰς τὸν Πύργον
τῆς Ἀμαλίας περὶ τὴν 4ην
οἱ πρόσκοποι, εὐθύμοι, ζο-
ηροὶ, ἱπποτικοὶ ὅπως πάν-
τες.

Ἐκεῖ ἐδιδάχθησαν ὑπὸ
τὸν ζωογόνον ἀέρα τῆς ὁ-
ραίας ἐξοχῆς ἀρετὰς καὶ φιλίας.

Ἐπὶ τὴν βελονοειδῆ φύλλαν τὴν ἐνὶ ἡμῶν
καὶ ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου
ἐπὶ τὴν ἀπορροφητικὴν τοῦ βιβλίου

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

Πρὸ τριάντα ἐπὶ ἔτη εἰς τὸ Παρίσι,
οἱ μικροπωληταὶ ἐπώλουν κατὰ κάρτες, εἰς τὰς
ὁποίας ἐφαινότο δύο πρόσωπα : ἕνας Ρωσ-
σὸς στρατιώτης καὶ ἕνας Τούρκος στρατιώτης.
Καὶ ἐφώναζον οἱ πωληταὶ :

— Ζητήσατε τὸν Βούλγαρον, κύριοι. Εἶνε
μαγικὸν εἶκον. Ζητήσατε τὸν Βούλγαρον !

Καὶ πράγματι, διὰ καταλλήλου στρουφῆς τῆς
εἰκόνης, ἀνεκρίναντο καὶ ἑνα τρίτον πρόσωπον.
Αὐτὸ ἦτο ὁ Βούλγαρος στρατιώτης !

Τὸ τέχνασμα ἦτο εὐφρέστικον διότι εἰς τὸ
1878 ἀκριβῶς, διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βεροῦ-
λου, ἡ Βουλγαρία ἀνεκρίθη εἰς κράτος.

✽

— Πέντε αἰῶνες δου

Η ΣΕΡΒΙΑ ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ

Η Σερβική χώρα. — Ο Καραγεώργης και ο πόλεμος της ανεξαρτησίας. — Πέτρος ο Καραγεώργεβιτς και η Γαλλία.

Βασιλεύς αξίος του λαού του και λαός αξίος του Βασιλέως του.

Είπε ευτυχής η ιδέα ότι καθιερώθη ημέρα εις τα σχολεία μας προς τιμήν της Σερβίας. Ο ήρωϊκός αυτός λαός, ο οποίος από τριών και πλέον ετών αγωνίζεται αδιάκοπος διά την ανεξαρτησίαν του, ήξιζε πολύ ταύτης της τιμής.

Η Σερβία κατέχει μέγα μέρος δόξης και γιγάνει εις τας σελίδας του πολέμου του Διαικίου, το όποιον δίδει τον πεπολιτισμένον κόσμο κατά της Γερμανικής βερραφύτης.

Είπε άρα τον να διηλόμεν περί αυτής εις τους μαθητάς μας, διότι ούδεν έθνος του κόσμου δεν έχει ποτέ δώσει περισσότερα παραδείγματα ήρωϊσμού, πνευματικής θυσίας και πατριωτικής υπερηφάνειας.

Εξ άλλου είχε καθήκον το όποιον έχει τις άπέναντι των φίλων του, να τους γνωρίξη καλώς και να μαυρίνη πάν το όποιον έκαμν ευγενές και μέγα όχι μόνον εν τω παρόντι αλλά και εν τω παρελθόντι. Οδοι οι λαοί των Βαλκανίων, επί των οποίων από πολλών ετών ή προσοχή του πεπολιτισμένου κόσμου δεν έπαυσε να είνε προσηλωμένη, είνε εξάπαντος μεταξυ των λαών της Εύρώπης εκείνων των οποίων ή ιστορία μας είνε περισσότερο γνωστή.

Αυτή ή ιστορία άληθώς είνε άγνωστος και πολύλοκος άκαταπαύστος διακοπόμενη υπό των Όθωμανικών κατακτήσεων, έπειτα άρπυνημένη αλφειδώς διά τινος άποστασίας κατά του ζυγού του νικητού. Συμβαίνει ώστε πλήθος γεγονότων παριστάσιν ότι είνε έθνη νέα, έμφυτοί ναυαγίου έχουν μακρόν παρελθόν διά το όποιο συνεχίζουν τας παραδόσεις των, της γλώσσας των και όλους τους χαρακτηρισ της φυλής των.

Πρό 13 μόλις αιώνων φυλή τις Σλαβική εγκατεστάθη επί της μεσημβρινής όχθης του Δοναύβου. Ήσαν οι Σέρβοι. Ο Αυτοκράτωρ, ο οποίος έβασίλευε τότε εις την Κωνσταντινούπολιν, πολύ άσχηολημένος με τον πόλεμον των Περώων τους άφισε να εγκατασταθούν των ήσυχας εις ταύτην την χώραν ή οποία όνομάζετο Πλευρία και ή οποία άπέτελει μέρος της επικρατείας του.

Εκτός τινων έκκρατειών κατά των γειτόνων του Ούγγρων και Βουλγάρων οι Σέρβοι έζησαν εκεί ειρηνικώς μέχρι της Τουρκικής άποδρομής. Άλλα από της ήμέρας από της οποίας ένεφανίσθησαν οι Όθωμανοί έπολεμον σχεδόν άθεν διακοπής επί ένα περίπου αιώνα. Εν τή Ιστορία των άρχαίων τούτων άγώνων της Σερβίας δύο άρχαίον τούτων άγώνων ήσαν εις έκαστον επικόμω. Όποιοι την έχει μόνον διατρέχει εν όλίγοις κυριεύεται φυσικώς υπό συμπαθείας και δαιμονισμού διά των γεγονότων τούτων μικρών λαών, των άρπυνων γρονθοτών της Χριστιανικής Ευρώπης, ο όποιος μάτην προσεπάθησε να φράξη την όδον εις τόν άπιστον.

Πόσαι μεγάλοι πολεμικοί προσωποκότητες υπάρχουν εις τα χρονικά ταύτα των Σέρβων. Ο Τσάρος Βουκασίν, ο όποιος ένίκησε τον έπιδρομέα Άμουράτ, Μήδης Όμιλίτης ο άφοβος ήρωας, ο όποιος δούς τον λόγον του να πολεμήση τον Τούρκον Σουλτάνον, έπήγε να φρονήσει εν τή σπηλί του, εν τω μέσφ των φυλάκων του τον Λαζάρον τον δειλόν Τσάρον. Ο Μάρκος Κραλέβιτς ο «Σιδ της Σερβίας», ο όποιος έπληρώθη εις περισσότερας από 20 μάχας, και τόσο άλλοι, όν ή άδρα άκτινοβολεί διά μέσου των πατριωτικών και δημφδών έόματων της γηραιάς Σερβίας.

✽

Μετά πολλά έτη άγώνων συχνά στεφομένοι υπό πείνιαν, ή Σερβία τέλος νικηθείσα και συντριβείσα υπό Μωάμεθ τον Β' έξηφανίσθη εκ του χάρτου της Ευρώπης. Κατά το 1459 ή πολιτική της ύπαρξις έπαυσε αλφειδώς. Δεν ήτο πλέον ή μία Όθωμανική επαρχία.

Άλλα άν και δεν ήτοχεν έκτοτε Σερβικόν Κράτος, το Σερβικόν έθνος επέζησε και έφύλαξεν άδίκτα την συνοχήν του, το έθνικόν του ένστικτον και την θρησκείαν του.

Οι Σέρβοι είχαν ανέλθει εν τω πολέμω την δύναμιν ή οποία τοις επέτρεπε να ύψι-

σταναί τοιουτοτρόπος και υπό τον ζυγόν.

Είς των ιστορικών της λέγει δικαίως: «Μία φυλή πολύ όλίγον πεποικισμένη υπό των προτερημάτων των στρατιωτικών δύναμεων διά έξηφανίετο από πάντας άπας συντριβείσα υπό της χειρός των Όθωμανών. Το όνομά της πρό πάντων θα έληρηνοείτο. Οι Σέρβοι έδωάμβευσαν με δίλας τας δοκιμασίας και έμειναν Σέρβοι πάντοτε και παντού».

Η ύποδούλωσις διήρκεσε τρεις αιώνας και ήμουν. Εν άρχή του 19ου αιώνος ή Σερβία δεν ελγαν άκόμη έπανεύρει την δύναμιν να άποινάξη την δουλείαν. Η χώρα δολοκλήρος ελγε παραδοθή εις την πείσιν των Τούρκων.

Το έπιφρόβον πλήθος των Γιαντισάρων κατέλαβε το Βελιγράδιον και έποδόθη εις σφαγές και λεηλασίας. Όλη ή Σερβική άριστοκρατία ελγαν εγκαταλείφει τας πόλεις και τας έσοχάς διά να καταφύγη εις την επαρχίαν της Χουμαδίας, την άνωμαλον, όρεινήν και κεκαλυμμένην υπό πυκνότητα δασών. Έκει όλοι ούτοι οι πατριώται καταστραφέντοι υπό των βίαιων πράξεων των Τούρκων άγόμενοι μετά μαρτερίας την σγάτην σφαγήν, άποφασισμένοι να πωλήσασιν άκρίβη τον ζώνη των. Και όταν εκείνοι άπέθνησκον θα ήτο διά πάντας νεκρά ή Σερβία. Τότε, λέγει ο Μ. Κοκέ εις το βιβλίον του περί της Σερβίας, έξηλθεν εκ του κόλπου του έθνος άνθρωπος αξίος να τεθή εις την τάξιν των ήρώων των έπιφανεστάτων εν τή Ιστορία και προσορισμένος διά της άγδρείας του και μεγαλοφυΐας και της ικαρότητός του να παίξη ένα ρόλον ύπεροχον εν τή Ιστορία της σύγχρονης Σερβίας. Ούτος άνομάζετο Γεωργιος Πέτροβιτς. Ελγε πολεμικός κατά το 1878 εις τόν στρατόν τον όποιον ο Αυτοκράτωρ της Αυστρίας Ιωσήφ Β' και ή Αικατερίνη της Ρωσίας είχαν στείλει εις τα Βαλκάνια διά να εκδιώξουσιν τους Όθωμανούς. Οι Τούρκοι μάστιγες των μεγάλων κατορθωμάτων του και της μεγάλης τόλμης του τον ελγαν έπονομάσει Καρα-Γεωργιον, ήτοι Γεωργιον Μαύρον.

Το ένδοξον παρελθόν του, ο ένθερμος πατριωτισμός του τον έφανέρωσαν εν τή μαγία κατά των Γιαντισάρων. Η κεφαλή του άπεκηρύχθη και έξευμήθη. Ο Καραγεώργης κατώρθωσε να κερδίση την Χουμαδίαν και να έθανάτωρη τους ένγενείς Σέρβους οι όποιοι ελγαν καταφύγει εκεί. Έκει καθ' έκαστην συνόρην πάν ό,τι ή Σερβία υπερίσχιζεν άκόμη εκ των άνδρών της των δυναμένων να φέρωσιν όπλα. Μετ' όλίγον ή Χουμαδία κατέστη μεγάλη χώρα άνωσμένη και καθώς λέγει εν ή-σμία Σερβικόν, «κάθε κλαδί έγινε και' ένας στρατιώτης».

Ο στρατός ούτος ελγαν άνάγκην στρατηγού. Έξέλεον τον Καραγεώργην. — Δέχομαι, άπίντησε εις εκείνους οι όποιοι του προσέφεραν την άρχηγίαν, αλλά γνωρίζετε ότι άν εμαι έντιμος και άλογος εμαι έπίσης και άσθερός. Εάν τις με παρακούση δεν θα προσπαθήσω ποσός να άποκαταστήσω την δύναμιν μου διά των λόγων, θα τον φονεύω... — Τόσον το καλύτερον! τω άπίντησαν. Θέλωμεν άρχηγόν ενεργητικόν.

Και ο πόλεμος της ανεξαρτησίας ήρσιζε. Πλείστοι τουρκικά στρατεύματα εισήλθον εις την Σερβίαν. Ο Καραγεώργης με δύναμεις τρεις φορές κατώτερας τοις έπιδόλλει ήτας άποφύρτους. Είς το Μοσκό 9.000 έφρόνευσαν 30.000 άνδρας εκ των καλύτερων στρατευμάτων της Τουρκίας. Το Βελιγράδιον κατελήφθη δι' έρόδον. Η Σερβία άνευνοήθη. Ο Καραγεώργης έπονομάσθη υπό των συμπατριωτών του Πρίγκιψη της Σερβίας.

Άλλα και άρχηγός του έθνος, το όποιον ή μεγαλοφυΐα του έπανεύρεσε εις την ζωήν, ήθέλησε να μείνη μετρίοτης στρατιωτικής, όπως ήτο πάντοτε και να μη τροποποίησιν τίποτε εις τους τρόπους του βίου του. Έξηκολούθει, λέγει ο κ. Χρυσόφιδης, να φέρη τα ίδια ένδύματα του χωρικού Σέρβου, χωρίς μάλλινα να προσθέσθ εις αυτά την ελαχίστην άλλαγήν εις τα όλκικα του σκεύη. Έστελλε καθημερινώς εκ του πριγκιπικού νονακίου του την θυγατέρα του με την σάμιναν διά να άντλήση ύδωρ από την γειτονικήν πηγήν.

Ο σημερινός Βασιλεύς Πέτρος Καραγεώργεβιτς, ο ευγενής έν ενεργεία άρχων της Σερβίας είνε έγγονος του ήρωος της Σερβικής ανεξαρτησίας. Διά την άξίαν του χαρακτηρισμού του, διά την άπλότητά των ήθών του, διά το άρσος του εις τας μάχας, είνε άντάξιος του ένδόξου προγόνου του.

Νεαρότατος έποικίδασεν έν Γαλλία. Ήτο μαθητής εις το στρατιωτικόν σχολείον του Άγιου Κνύ, όταν ο πόλεμος έξεράφη κατά το 1870. Προθυμότατα και με ευγενή έρωτα προς την χώραν ή οποία τον έφιλοξέει ο γεωρός πρίγκιψη κατέσχη εις την Λεγώνια των Ξένων και έπολέμησε γενναίως. Διεκρίθη διαίτηρος εις την μάχην της Όρλεάνης κατά την όποιαν ύπερήσιον έρωμένως τον σταίμην των Έρβρι.

Ε'πολέμησα έντίμως, έγραφεν εις τον ύπουργόν των Στρατιωτικών την 6 Μαρτίου 1871, όσον οι στρατιωτικοί μου γνώσεις έπέτρεπον εις άρχαίον υπό τας γαλλικάς σημαίας, τόσον εκ συμπαθείας προς την Γαλλίαν, όσον διά να άναγκάσω την στρατιωτικήν μόρφωσιν την όποιαν έλαβον εξ αυτής». Και προσέθεσε: «Θά θεωρώ ως μίαν των πολυτιμωτέρων άναμνήσεων του στρατιωτικού μου σταδίου ότι είχα την τιμήν να πολεμήσω υπό τας σημαίας της Γαλλίας και άν δεν έχω άλλην άνάμνησιν ή το έξίρος το όποιον μοι ένεπαιστούητε, ή άνάμνησις του βίου τούτου θα μου μείνη εις τας παραδόσεις της οικογενείας μου, όπου έπανεύρει τις από πολλών έτών πιστήν άφοσίωσιν προς την Γαλλίαν, προς την όποιαν ή Σερβία όφείλει πρό πάντων από 50 ετών την παύλσιν της άυτονομίας της και τα πρώτα στοιχεία της ανεξαρτησίας της».

Ταύτης της έμπιστοσύνης ο Βασιλεύς Πέτρος δεν έπαυσε να διδάη τα πειστικώτατα τεκμήρια, άφ' ότου ή θέλησις του Σερβικού λαού τον έπανεύρεσε επί του θρόνου των προγόνων του. Γνωρίζει τις—και οι Σέρβοι δεν παρέλειψαν ευκαιρίαν να το διακηρύξωσιν—ότι ή ανεξαρτησία των όφείλεται εις την όργάνωσιν και τα γαλλικά όπλα, εις τα όποια ο γενναίος στρατός της Σερβίας όφείλει τας έπιτυχίας του κατά τους δύο πολέμους κατά των Τούρκων και των Βουλγάρων.

Ο Σέρβος Βασιλεύς εις πέσιμα κατά των γερμανικών μηχανορραφιών διετήρησε πάντοτε την πλέον άπόλυτον έμπιστοσύνην εις τας στρατιωτικές δυνάμεις της χώρας διά την όποιαν πρό όλίγου ελγε πεποίθησις.

Κατά μήνα Νοέμβριον π. έ. ή Σερβία παρασυνθέσασ υπό άυστριακών μαζών ήτο έτοιμή να ύποκύρη. Τα πολεμοφόδια έλειπον. Το Βελιγράδιον παρεδόθη εις χειρας του έχθρου. Σώματά τινια στρατού είχαν δώσει σημεία άποσυνθέσεως.

Ο γηραιός Βασιλεύς Πέτρος, άσθενής τότε, άποκλειόμενος υπό ρευματισμών, άφισε τον θερμόν σταθμόν του Φραι όπου έθεραπεύετο και έπανήλθε διά να πολεμήση εις το πλευρόν των στρατευμάτων του. Είς διάστημα δύο ήμερών γίνεται ο δημιουργός μιας Σερβικής άμοιβαίοτητος διά λόγον ένδοσιωδών προς τους χωρικούς στρατιώτας. Ο Βασιλεύς ήλκυρισε τον στρατόν και ούτοι οι έξηντηλέμοι άνδρες, οι καταπεπονημένοι, οι άπογοιτημένοι, επανέλαβον την άμυναν και έδειξαν ευθύμειαν και άξιοπαύσαστον ήρωισμόν. Το άποτέλεσμα ήτο ή λαμπρά νίκη του πρίγκιψος άντιβασιλέως Άλεξάνδρου, άξιου υιού του γενναίου πατρός, άξιον άπογόνου του Μεγάλου Καραγεωργίου του φοβήτρου των Όθωμανών.

Η Γαλλία έκτιμή δικαίως τον μικρόν λαόν, τον άδάμαστον και πιστόν εις τας συμμάχας του παρά τω όποιω το πολιτικόν άρσος έτίσσεται με το στρατιωτικόν, τούτον τον λαόν, ο όποιος δοκιμασίας τόσον σκληράς και άν όφίσταται, δεικνύεται ίσος με τους μεγαλυτέρους διά την άνδρείαν, την αυταπάγησιν και την υπερηφάνειαν.

(Έκ του γαλλικού)

Άγιον Σαράντης Π. Παναγιωτόπουλος

ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Κατό το παρελθόν έτος, όλίγον τι ένωρίτερον της έκρήξεως του πολέμου τα ύποβρύχια ήσαν άκόμη το άντικείμενον ζωηρών συζητήσεων.

Επρόκειτο κατά την εποχήν εκείνην περί ενός όπλου, το όποιον δεν ελγε κμή, θα έλεγαν καί τις δοκιμάς του και του όποιου έζητούν να προσδιορίσωσιν την πραγματικήν άξίαν. Όπως πάντοτε εις τας τοιούτους είδους συζητήσεις, θιασώται και έχθροι έπηρεχούσων πολλοί, οι μιν λέγοντες ότι διά καλών ύποβρυχίων τά μεγάλα θωρηκτά δεν είχαν πλέον ή οικονομικήν και μικράν άξίαν, οι δε ισχυρίζομενοι ότι το κέλευρος τούτο δεν ήδύνατο να παίξη ύπεροχον ρόλον.

Τα γεγονότα έδικαίωσαν τους πρώτους και δ κατά βάλασαν πόλεμος έλαβε μορφάς αί όποιαι δεν άνεμέγοντο.

✽

Είς τα ύποβρύχια όφείλεται ή ελάττωσις του άξίμου των μεγάλων μονάδων του έχθρου στόλου. Γνωρίζουν τούτο οι εις το κατάστρωμα των θωρηκτών, και όταν δεν εύρίσκονται εις το καταφύγιον λιμένος μόνον διά διαρκώς μετακινήσεων ζητούν γ' άποφύγιον την έπίθεσιν του ύποβρυχίου. Ένεκα του εύδραστου και της άνάγκης να μείνη όρόατος του ύποβρυχίου έχει ήδη μεγάλας δυσκολίας διά

Είς την έφημερίδα «Κήρυξ της Νέας Υόρκης», ο διάσημος Άμερικανός ρεπόρτερ Κάρολος Βέγκαν, δημοσιεύει συνέντευξιν του με τον κυβερνήτην του Γερμανικού ύποβρυχίου U16, τον πλοίαρχον Κλάους Χάσεν, και δίδει μίαν περιγραφήν από τας πλέον άδιαφερούσας επί των έντυπώσεων, τας οποίας δοκίμαίει ο εύρισκόμενος έντός ύποβρυχίου έν καιρώ πολέμου.

Ο Άμερικανός ρεπόρτερ περιγράφει έν πρώτοις τον πλοίαρχον Χάσεν, όστις έβύθισε το Άγγλικόν «Δουίβ» και τα Γαλλικά «Πόλις της Αίλλης» και «Λινοράλ», ως ένα εκ των έξαιρετικών τύπων της νέας γενεάς των άνθρώπων, οτινες διατρέχοντες έντελώς των νεύρων των, και διά του πλεονεκτισμού όπερ έχουν να λαμβάνουν άμέσους άποφάσεις και να κουράζουν τον νουν των διά των μεγαλειέτων προβλημάτων έδημιούργησαν τον πόλεμον υπό την έπιφάνειαν των κυμάτων. Κατόπιν δίδει τον λόγον εις τον κυβερνήτην του U16, όστις έξηφανίσθη ως άκολούθως:

«Η τέχνη μας ζητεί καλά νεύρα και ο πρώτος τυγόν κίττος των τεχνικών γνώσεων δεν είνε βεβαίως εις θέσιν να καταλάβη ταύτην. Μόλις φθάνομεν εις την ζώνην, όπου τα έθνηικά πλοία είνε θέσιν να διαπλεύουν, κάποτε και ένωρίτερον, ένεκα της καταστάσεως της θαλάσσης, πέμεθα άποφραμμένοι να βυθισθώμεν... Κλείω όλα τα άνοίγματα του

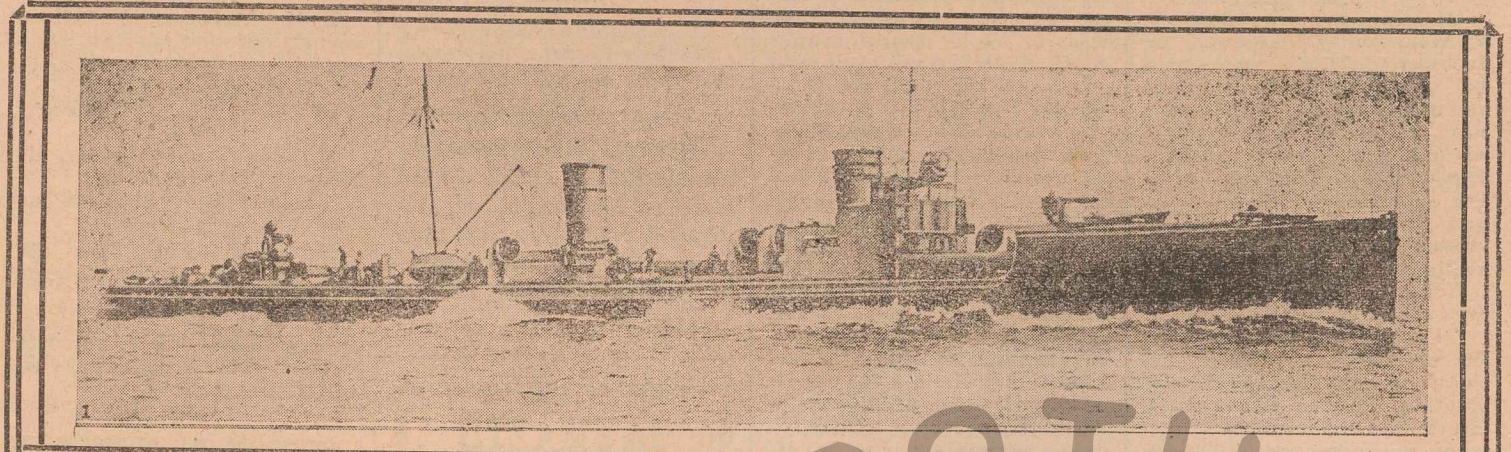
σκάφους, διότι θα καταλάισκε δευγόνον και έπειδή έκτός τούτου ή δύναμις των ηλεκτρικών έπισωρευτών μας είνε πολύ πολύτιμος διά να χρησιμοποιηθή εις θερμότητα, άρκούμεθα εις φαγητά κρέα.

«Δέν είνε ώρα, άλλ' ήμέραι, και ήμέραι 8 όλοκληρών ώρών, τας οποίας διέρχονται όρθος ή καθημέρος εις την θέσιν του παρατηρητή, την τόσον στενήν, ώστε όταν καθήμαι μόλις μετά δυσκολίας να δύναμαι να άπλώσω τους πόδας μου. Καθ' όλον το διάστημα τούτο δεν δύναμαι να άποτρέψω, τα βλέμματα από του καθρέπτου του περισκοπίου ο όποιος εν τούτοις με τυφλώνει, και με ζαλίζει.

«Όταν δέ με άντικαταστήσουν προσπαθώ να κοιμηθώ καλώς διά να είμαι την επομένην ζωηρός.

«Πρίν άνέλθωμεν εις την έπιφάνειαν, συσταίνον πάντοτε εις τους άνδρας μου, επί τινια λεπτά την πλέον άπόλυτον σιωπήν, διότι και εάν δεν άκούσαμεν ούδένά δορυφόρον έλικος, ή πάχουν πολλή πιθανότητα να κώκωμεν κακήν τινα συνάντησιν ή να καταστώμεν θύατοι παρά την θέλησιν μας».

Κατά τας δηλώσεις του πλοίαρχου Χάσεν προς τον Άμερικανόν ρεπόρτερ, το πλέον κινδυνώδες και φοβερόν διά τους έντός των ύποβρυχίων εις το έγγόν σινοχείον «διότι μία δίοδος ύδατος δύναται να άναφανή πολύ εύκόλως εις το ύποβρύχιον».

Αντιτορπιλικόν τελευταίου συστήματος. — Ο τύπος ούτος άποτελεί τον φοβερότερον έχθρον των ύποβρυχίων, άποδειχθείς μάλ άποτελεσματικός.

να κινήται και προσανατολίζεται εκ του ένός σημείου προς το άλλο.

Το ύποβρύχιον έχει το πλεονέκτημα να πλέη και εις την έπιφάνειαν του ύδατος, και άπ' αυτό έπ' άρκετον χρόνον. Ύπό το ύδωρ προχωρεί δι' ήλεκτρισμού και επί του ύδατος όφείλει την δύναμιν της ταχύτητός του εις μοτερ κινηόμενον διά της καύσεως έλαιου.

Εύρίσκεται επί του ύδατος, ότε ο κυβερνήτης του νομίζει ότι δεν διακρίνεται τούτο υπό έχθρικόν πλοίον και ότι δεν φοβείται όπως ταχύν έχθρικόν πλοίον σπείση προς καταδίωξίν του. Δεν βυθίζεται δέ ως επί το πλείστον ή εις άντιθέτους περιπτώσεις, μη δύναμενον να καταφύγη εις λιμένα και όταν ή θαλάσσα είνε τρικυμώδης διά να άποφύγη τότε να γίνη το παίγνιον των κυμάτων.

Είς την θέαν του έχθρου ελγε άπόλυτος άνάγκη να γίνη άόρατος και να μη γνωρίξη τι συμβαίνει επί της θαλάσσης ή διά του τηλεσκοπίου, το όποιον φέρε εις το άκρον ένός σωλήνος και όστις όνομάζεται περισκόπιον. Το περισκόπιον πρόκειται να μη έξέρχεται υπό ύδατος ή από καιρού εις καιρόν, διότι είνε πολύ γνωστόν εις τα μέλλοντα θύματα του, τα όποια εύρίσκονται εν έπιφύλαξη και δεν παύουν να έρευνούν με ψυχικήν άγωνίαν εις τόν όρίζοντα διά να εύρουν όρίδας έλαφρού πυροβολικού, ατινες θύναται να έκρηγουν άμέσως επί της θέσεως εις ήν το περισκόπιον έδείχθη ή μείνει άκόμη θρατόν, και τούτο εάν έννοείται το θύμα δεν συνοδεύεται υπό άντιτορπιλικών, όποτε εν έξ αυτών πλησιάζον άρκετά εις το σημείον, εις δ το ύποβρύχιον έθεσθή να όρηξ έναντίον του δι' όλης της ταχύτητός του και να άνοίγη εις τα πλευρά του ύποβρύχιου διόδον ύδατος.

Το σκότος είναι φυσικά ο καλύτερος σύμμαχος των ύποβρυχίων.

σκάφους μου, ελαίω άέρα μέχρι σημείου τινός και παρατήρη εις το μηχανήμα εάν ή πίεσις είνε άνεκτή. Μετά τας λεπτομερείς προετοιμασίας ταύτας, ίδού ήμεις υπό το ύδωρ και μιά ήσυχια θανάτου βυθισμένοι περί ήμων, διότι το ήλεκτρικόν μηχανήμα το όποιον μας κινεί δεν κινεί τον πορρωτέρον δορυφόρον. Το ύδωρ δεν σχηματίζει ήτοι έκτός των ήμων, οτινες σχηματίζονται έντός αυτού, μόλις δέ μετά δυσκολίας και από καιρού εις καιρόν διακρίνομεν τον δορυφόρον προσερχόμενον από τον έλικα άποπλοίου διερχόμενον ύπεράνω ήμων.

Ο θεμός άνη μετά της βαρείας όσμης του έλαιου, της προσερχόμενης εκ της μηχανής είνε πολύ δυσάρεστος και χρειάζεται συνήθεια.

Οι άνδρες οτινες δεν συνήθισαν εις την άμείωστον αυτήν καταλαβάνοντά από μεγάλην έπιθυμίαν ύπνου, εις την όποιαν δεν δύναται γ' άντιστόν ή σάκεντρον έπασαν την άνεγείαν των. Είδον τοιούτους άτινες δεν έσπρον τίποτε κατά τας πρώτας τρεις ήμέρας πορείας εις να χρησιμοποιήσων τον χρόνον του γυμνασίου προς άπόλαυσιν όλίγου ύπνου.

Όσον άφορά τας τοιαύτας συνήθειας δεν είνε άκριβές το ότι δεν αίσθάνεται κανείς ναυτίας έντός ύποβρυχίου, έαυτο και εάν είνε βυθισμένον.

Ότε μένομεν υπό το ύδωρ δι' οιαδήποτε αίτιαν, και ο άνη τον όποιον άναπνεύμεν καθίσταται όλον έν χειρότερος, διατίσσω όλους τους έκτός ύπηρεσίας άνδρας μου να κοιμηθών και να ήσυχάζων, διότι πάσα κίνησις κατατέλλει τους πνεύμονας και γίνεται αλγία μεγαλειέτως καταναλώσεως όξυγόνου, διά το όποιον όφείλομεν να έμεθα φίλαργγοι, όπως ο διψασμένος ταξιδιώτης εις την έρημον διά το ύδωρ.

Ότε βυθίζόμεθα δεν έχομεν φωτιά εις το

Η ταχύτης των γεωστί κατασκευασθέντων έν Γερμανία ύποβρυχίων είνε τόσον άνωτέρα της ταχύτητος του υπ' αριθ. U16 ύποβρυχίου όσες άποπλοίου μετρίως ταχύτητος δεν δύναται να τους διαφύγη.

Ο Κυβερνήτης Χάσεν ήρνήθη να δώση πληροφορίας άναφορικάς της διαρκείας των ταξείδιων άνω αναλαμβανόντων τα Γερμανικά ύποβρύχια. Έρωτήθηκε διά το μυστικόν σημεϊον της συνεντεύσεως, το όποιον ισχυρίζονται ότι έχουν εις τας Άγγλικάς ακάς, έλκε γελών:

«Αφήσατε λοιπόν τους Άγγλους να το άναζητήσουν, θα έχωμεν όλυνώτερας συναντήσεις με τα άντιτορπιλικά των, εν όση καταπίνονται εις την άναζητήσιν του σημείου τούτου!»

Καθώς φαίνεται όμως τα πληρώματα των ύποβρυχίων διερχόμενα έν καιρώ πολέμου ζώον σκληροτάτην και σκεπτεται κανείς μετά σπένης τούς κινδύνους, οτινες τα περιστοιχίζουν. Η διάσωσης είνε τω όντι από τας δυσκολώτερας, όπως θα τόμωμεν κατωτέρω, και όφείλομεν τον μεγαλιέτερον θάνατον εις τους άνθρώπους τούτους, οτινες διά την Πατριδα των θυσιάσων είνονται οικειοθελώς προς πραγματοποίηση ένός έργου έγκλειστούς παντοειδείς κινδύνους.

Το Γερμανικόν έθνος θα φέρη επί πολύ άκόμη το πένθος διά την όρκα των άνδρών οτινες διά της άπολείας του ύποβρυχίου U29, ήρρον τον θάνατον εις τα κώματα... Τα θύματα ταύτα του καθημέρους έχουν όσον φορές δικαίωμα εις τον τίτλον του ήρώος, διότι ήσαν το ίδιοι πληρώμα διοικούμενον τότε παρά του άξιοματικού Βέδδινγκεν, διασώσαν τον κατόρθωμα της καταβύθσεως

ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο χάρτης παρουσιάζει το πολεμικόν πεδίον τοῦ Βαλκανικοῦ μετώπου. Ἡ διεύθυνσις δὲ τῶν βελῶν δεικνύει τὴν πορείαν τῆς εἰσβολῆς τῶν Αὐστρογερμανῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐξ ἄλλου τῶν Βουλγάρων εἰς τὴν Σερβίαν.